

一击即中 SNIPER

ปฏิบัติการ
ล่ารัก พิทักษ์
หัวใจ

มีศึกก็พร้อมรบ
พอสงบก็พร้อมรัก

หมิวฉาหวานจื่อ (抹茶丸子) : เขียน
หลิงเตียนอ๋อ : แปล

1

ชายลึกลับ

“อย่างแบบนี้ เมื่อกระสุนที่มีแรงดันสูงปะทะกับเนื้อเยื่อในร่างกาย จะเกิดการหมุนควงและทำลายเนื้อเยื่อจนกลายเป็นบาดแผลขนาดใหญ่ ในทางการแพทย์เราเรียกบาดแผลชนิดนี้ว่าแผลโพรง”

ภายในห้องบรรยายของคณะแพทยศาสตร์ หญิงสาวคนหนึ่งยืนอธิบายลักษณะของบาดแผลจากกระสุนปืน และวิธีการรักษาพยาบาลให้บรรดานักศึกษาฟังอย่างเนิบช้าอยู่บนแท่นบรรยาย

นักศึกษาต่างตั้งใจฟังอาจารย์แพทย์สาวบรรยายเรื่องบาดแผลจากกระสุนปืน และจดบันทึกอย่างเจียวๆ

แสงแดดตอนบ่ายสามโมงส่องกระทบใบหน้าหญิงสาว เพิ่มความอ่อนละมุนให้แก่ดวงหน้าสวย เธอหลับตามองแผนการสอน แล้วเลื่อนนิ้วชี้ไปบนหน้าจอสัมผัสเพื่อเปิดวิดีโอสื่อการสอนต่อ เมื่อกัมมัตริชะลงเล็กน้อย ปอยผมดำขลิบนุ่มสลวยที่อยู่ด้านหลังก็บิดผ่านลำคอระหงไปอย่างแผ่วเบา...ก่อนจะหยุดตรงกระดูกไหปลาร้าที่โผล่พ้นคอเสื้อ

เด็กหนุ่มที่นั่งอยู่แถวหลังอ้าค้ำจังหวะที่เธอเปลือย ยกโทรศัพท์มือถือ

ขึ้นมากดถ่ายภาพที่ทำให้หัวใจเต้นแรงด้วยความรวดเร็ว

“คิกๆ” เด็กสาวที่นั่งอยู่ข้างเขาหัวเราะออกมาเบาๆ

ใบหูของเด็กหนุ่มขึ้นสีแดงเล็กน้อย ก่อนจะรีบยึดโทรศัพท์มือถือ กลับเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ แกลังทำไม่รู้ไม่ชี้ก้มหน้าจดเลกเชอร์ตามเดิม แต่เมื่อปลายปากกาจดลงบนกระดาษ กลับเขียนอะไรไม่ออกอยู่นาน

ความเคลื่อนไหวด้านล่าง...คนที่ยืนตรงแท่นบรรยายกลับไม่รู้รับรู้ แม้แต่น้อย ทุกสิ่งยังคงอยู่ในความสงบ

“รอยฉีกขาดรูปกากบาทหรือรูปหลายเหลี่ยมที่เกิดขึ้นบริเวณรูทางเข้า ที่เห็นในวิดีโอเมื่อครู่นี้ รูทางออกอาจมีขนาดใหญ่กว่ารูทางเข้าได้ถึงยี่สิบ หรือสามสิบเท่า...” ขวี่เสี่ยวหยางกล่าวถึงตรงนี้ก็ชะงักเล็กน้อย

เสียงสูดหายใจดังขึ้นหลายครั้งคล้ายตอบสนองที่เธอหยุดชะงัก ทว่า ความแปลกใจที่ฉายชัดในดวงตาของเหล่านักศึกษาไม่อาจเสแสร้งได้

นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมป็นฏาระบุว่าเป็นวัตถุต้องห้ามที่อันตราย ที่สุด มีเพียงยอดมนุษย์ในภาพยนตร์หรือละครเท่านั้นที่ถูกยิงหลายนัดแล้วยังเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ หากว่าเป็นคนธรรมดาถูกยิง ต่อให้เป็นจุดที่ไม่อันตรายอย่างแขนขา ก็จะเสียความคล่องตัวหรือหมดสติอย่างรวดเร็ว และอาจเสียชีวิตจากการเสียเลือดมากหรือติดเชื้อที่บาดแผลได้ทุกเมื่อ

“อาจารย์ขวี่ ผมมีคำถามครับ”

จู่ๆ เด็กหนุ่มผมหยิกสวมแว่นตาสีดำที่นั่งอยู่แถวหน้าก็ยกมือขึ้น ขวี่เสี่ยวหยางชะงักพลางเบนสายตาไปมอง “เชิญค่ะ”

“อาจารย์เคยเห็นคนใช้ถูกยิงไหมครับ”

ขวี่เสี่ยวหยางมองนักศึกษาที่เอ่ยถามเงิบๆ ความคิดเหมือนจะหลุดลอยไปชั่วขณะหนึ่ง

เคยเห็นแล้วจริงๆ...

ครั้งเดียวในชีวิต สยดสยองจนไม่มีวันลืม

ฤดูร้อนเมื่อห้าปีก่อน ชวีเสี่ยวหยางยังเป็นหัวหน้าแพทย์ประจำบ้าน ติดตามอาจารย์ที่ปรึกษาไปเป็นอาสาสมัครที่ชายแดนชืหนาน

บุคลากรทางการแพทย์เจ็ดคนรวมทั้งเธอและอาจารย์ที่ปรึกษา จับคู่กับแพทย์ท้องถิ่นจัดตั้งหน่วยรักษาฟรีในหมู่บ้านและอำเภอห่างไกลหลายแห่งเป็นเวลาหนึ่งเดือน

ชวีเสี่ยวหยางกับพยาบาลคู่หูรับผิดชอบหมู่บ้านเฮยสุ่ยที่อยู่ห่างจากชายแดนชืหนานไม่ถึงหนึ่งร้อยกิโลเมตร

หญิงสาวพบว่าคนส่วนใหญ่ในหมู่บ้าน โดยเฉพาะเด็กๆ ต่างมีอาการปวดท้อง ท้องผูก ปวดศีรษะ หงุดหงิดง่าย รวมถึงความจำถดถอยในระดับที่ต่างกัน หลังไล่ตรวจอาการที่ละบ้าน ชวีเสี่ยวหยางก็ตัดความเป็นไปได้เรื่องโรคระบาดและปรสิตทิ้ง แล้วสันนิษฐานว่านี่อาจเป็นอาการจำเพาะของโรคพิษตะกั่วเรื้อรังที่พบได้น้อยในเมืองใหญ่

หลังจากสอบถามวิถีชีวิตประจำวันของชาวบ้านอย่างละเอียด ชวีเสี่ยวหยางจึงรู้ว่าน้ำที่ชาวบ้านใช้บริโภคและใช้สอยในการเกษตรล้วนมาจากคลองที่พวกเขาขุดขึ้นเอง

“ฉันจะไปดูคลองที่พวกเขาพูดถึงสักหน่อย” ชวีเสี่ยวหยางกำขั้วพยาบาลคู่หู “คุณอยู่ที่นี้คอยจดความดันกับอุณหภูมิร่างกายของพวกเขานะคะ”

การย้ายยานั้นง่ายแต่เป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ และสัตยชาติญาณบอกชวีเสี่ยวหยางว่า...ต้นตอของสารพิษอาจมาจากน้ำที่ใช้บริโภค

คลองที่ชาวบ้านพูดถึงอยู่ทางทิศใต้ของหมู่บ้าน เป็นคลองขุดซึ่งเชื่อมต่อกับลำน้ำสาขาของแม่น้ำซางเจียง หลังจากเก็บน้ำใส่ในหลอดทดลอง ชวีเสี่ยวหยางก็สังเกตเห็นสีสวยสดบนกำแพงทำคลองทันที

สีและวัสดุก่อสร้างบางชนิดที่ผลิตจากโรงงานไม่ได้มาตรฐานมีสารตะกั่วเกินปริมาณที่กำหนดเป็นเรื่องที่พบเห็นบ่อย เธอเริ่มมั่นใจมากขึ้น ก่อนจะขุดสcoopมาเล็กน้อยเพื่อนำไปเป็นตัวอย่างในการส่งทดสอบ

ขณะที่ชีวีเสี่ยวหยางกำลังจะลุกขึ้น เธอพลันเลื้อยไปเห็นรอยเลือดบนหญ้าข้างคลอง เดิมทีหากไม่สังเกตก็คงมองไม่เห็น แต่ด้วยสัญชาตญาณความเป็นหมอ ชีวีเสี่ยวหยางจึงจ้องมองอย่างละเอียด เมื่อลองมองดีๆ ก็พบว่ารอยเลือดที่ไม่ค่อยสะอาดตาเหล่านี้ทอดยาวเข้าไปในโกดังเก็บฟางและของจิปาตะที่อยู่ไม่ไกล...

ภายหลังเมื่อนึกถึงเรื่องนี้ ชีวีเสี่ยวหยางก็ไม่ว่าอะไรเธอถึงได้กล้าเข้าไปดูสถานการณ์คนเดียว

ทว่าตอนนั้นเธอไม่ได้คิดมากนัก คิดแค่ว่ามีคนบาดเจ็บหรือต้องการความช่วยเหลือหรือเปล่า เพราะดูจากปริมาณเลือดที่ไหลออกมาแล้วนับว่าค่อนข้างอันตราย...

ประตูโกดังถูกแง้มไว้เล็กน้อย เพียงยื่นมือไปผลักประตูก็เปิดออกทันทีที่เปิดประตูกลั่นอับก็ตีเข้าจมูก แสงในโกดังมืดสลัว มองเห็นด้านในไม่ชัดเจน

ชีวีเสี่ยวหยางมองเข้าไปด้านในแต่ไม่เห็นเงาใครสักคน เธอจึงเดินเข้าไปข้างในสองก้าว

ทันใดนั้นก็มียอีนออกมาจากความมืด อ้อมผ่านคอมาปิดปากของเธอไว้อย่างแม่นยำ

“อุ๊ป...?”

เสียงของเธอถูกผนึกไว้ภายใต้ฝ่ามือใหญ่ของชายคนนั้น กระทั่งหายใจยังลำบาก

ชีวีเสี่ยวหยางพยายามดิ้นรนต่อสู้ แต่ด้วยพลังกำลังที่ต่างกันมาก การเคลื่อนไหวของเธอจึงไม่เป็นดังใจ

คนข้างหลังมีพลังกำลังมหาศาล ลำแขนกำยำกดรัดเธอไว้อย่างแน่น ชีวีเสี่ยวหยางจับแขนของเขาแล้วรู้สึกไม่ต่างจากจับหัวแร้งที่ทั้งแข็งและร้อน แม้เธอจะดิ้นจนสุดแรงเขาก็ไม่ขยับแม้แต่น้อย

นั่นเป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธอตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างชาย

กับหญิงได้อย่างลึกซึ้ง

เธอถูกลากกลับเข้าไปในโกดัง ขณะที่ตื่นตระหนกทำอะไรไม่ถูกอย่างถึงที่สุด จู่ๆ คนด้านหลังก็ปล่อยตัวเธอ

เหมือนกับก่อนหน้านี้ที่เขารู้สึกเธอจากด้านหลังโดยไม่มีสัญญาณเตือน

“โทษที” เสียงทุ้มต่ำแหบห้าวของผู้ชายดังขึ้นเหนือศีรษะเธอ

คำขอโทษง่าย ๆ ไร้ข้อแก้ตัว และไม่มีคำอธิบายสำหรับการจู่โจมเมื่อครู่นี้

ชีวีเสียวหยางรีบหันหลังกลับ ในที่สุดก็ได้เห็นรูปร่างหน้าตาของผู้ชายคนนั้นชัดๆ

ผู้ชายตรงหน้าสูงประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร ใบหน้าเรียว เครื่องหน้าคมชัด ทว่าทิวใบหน้าของเขาถูกทาด้วยสีเขียวแก่ เผยให้เห็นเพียงดวงตาสีเข้ม จึงยากเกินกว่าจะแยกแยะบุคลิกดั้งเดิมของเขาได้

ในจังหวะที่สบตากับเขา ชีวีเสียวหยางก็สะดุ้งเล็กน้อย

นัยน์ตาดำคมกริบคู่นั้นฉายแววเยือกเย็นจนทำให้ชีวีเสียวหยางนึกถึงสัตว์บางชนิดขึ้นมา มันเหมือนกับเสื้อสีดำที่จำศีลหรือเหยี่ยวที่โฉบบินอยู่บนท้องฟ้า

เมื่อเผชิญหน้ากับผู้ชายที่ไม่รู้ว่ามาดีหรือมาร้าย หัวใจของชีวีเสียวหยางก็เต้นรัว เธอเดินถอยหลังพลางคิดว่าจะวิ่งหนีหรือโทร. แจ้งตำรวจ หรือจะวิ่งไปพลาทโท. แจ้งตำรวจไปพลาท

ทว่าด้วยสัญชาตญาณความเป็นหมอ เธอจึงถูกดึงดูดด้วยกลิ่นเลือดจางๆ อย่างรวดเร็ว จากนั้นชีวีเสียวหยางก็สังเกตเห็นว่าริมฝีปากบางที่เข้มแน่นของชายหนุ่มสีดำและแห้งแตกเล็กน้อย

นี่เป็นสัญญาณของการเสียเลือดมากเกินไป

เธอกวาดตามองร่างกายของเขาอย่างรวดเร็ว ก่อนหยุดที่แถบผ้าที่พันลวกๆ ตรงขาซ้าย บนนั้นมีรอยเลือดเป็นวงกว้าง และมีเลือดสดๆ ซึม

หยดลงมา

มิน่าล่ะ เขาถึงตัวร้อนขนาดนั้น ที่แท้ก็เป็นเพราะบาดแผลนี้
“แผลของคุณต้องรักษาเดี๋ยวนี้” นี่คือประโยคแรกที่ซวีเสี่ยวหยางพูด
กับเขา

ชายหนุ่มมองหญิงสาวร่างเล็กตรงหน้า เงียบไปสองวินาทีแล้วเอ่ย
ถาม “คุณเป็นหมอ?”

ซวีเสี่ยวหยางพยักหน้าเล็กน้อยแล้วถาม “ของคุณไปโดนอะไรมา ยัง
เดินไหวไหมคะ ตามฉันกลับไปหน่วยพยาบาลในหมู่บ้านก่อน รถของพวก
เราอยู่ที่นั่น จะได้พาคุณไปโรงพยาบาลในเมือง”

คำแนะนำของซวีเสี่ยวหยางสมเหตุสมผล แม้นตอนนั้นเธอจะระแวง
เพราะไม่รู้ที่มาที่ไปของเขา อีกทั้งการพบกันครั้งแรกกระหว่างเขากับเธอก็ไม่
น่าประทับใจนัก

ไม่รู้ว่ซวีเสี่ยวหยางคิดไปเองหรือเปล่า ว่าสายตาของเขาเปลี่ยนไป
เล็กน้อย แต่พอมองดีๆ กลับไม่เห็นอะไร

จากนั้นเขาก็ปฏิเสธคำแนะนำของเธออย่างเด็ดขาด

“ไม่ต้อง”

“...”

“คุณไปเถอะ ไม่ต้องสนใจผม” ดวงตาของเขาฉายแววหยอกล้อ
เหมือนเห็นความกังวลของเธอ

ซวีเสี่ยวหยางแข็งข้อกับเขาอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะถอนหายใจ ปลด
กระเป๋ายาบาลลงจากไหล่ ทำที่สุดเธอก็ไม่อาจทำเมินเฉยต่อผู้ที่ได้รับ
บาดเจ็บสาหัสได้

ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังสงสัยว่าทำไมเขาถึงมั่นใจว่าเธอจะไม่ปล่อยให้เขา
ตายตรงหน้า

“ฉันขอดูแลแผลของคุณหน่อย”

...

นั่นเป็นครั้งแรกในชีวิตของชีวิเสียวหยางที่ได้เห็นแผลถูกยิงด้วยตาตัวเอง

มันเป็นรูที่มองเห็นเลือดเนื้อได้อย่างชัดเจน ผิวหนังชั้นนอกเป็นแผลเหวอะราวกับถูกระเบิด กลิ่นคาวเลือดผสมกลิ่นเนื้อไหม้ลอยคลุ้ง เส้นผ่านศูนย์กลางกระสุนไม่ใหญ่ อาจเป็นเพราะระยะยิงค่อนข้างไกล และมีหัวกระสุนฝังอยู่ในเนื้อ โชคดีที่ยิงไม่โดนเส้นเลือดใหญ่ ไม่เช่นนั้นเขาคงเสียชีวิตไปแล้ว

ตรวจดูบาดแผลเพียงไม่กี่นาที ฝ่ามือของชีวิเสียวหยางก็ขึ้นเหงื่อ “คุณ...ต้องเอาหัวกระสุนออก”

ชีวิเสียวหยางไม่เคยเจอคนไข้ที่สงบนิ่งหรืออีกนัยคืออึดถึกทนขนาดนี้มาก่อน ตั้งแต่ถูกยิงจนถึงตอนนี้เขาไม่เพียงครองสติไว้ได้ เมื่อครู่ยังใช้ศิลปะการต่อสู้ได้คล่องแคล่ว อาจเรียกได้ว่าเป็นปราชญ์ในปราชญ์ ยิ่งกว่านั้นคือเธอยังไม่ได้ยินเขาร้องลักร้องแอะ ถ้าไม่ใช่เพราะริมฝีปากซีดขาวกับเม็ดเหงื่อบนหน้าผากเปิดโปงเขา ชีวิเสียวหยางคงคิดว่าเขาเป็นพวกประสาทรับความเจ็บปวดด้านชาไปแล้ว

“ครับ ปรบกวन्द้วย”

ชีวิเสียวหยางเงยหน้ามองเขาทันที

หมายความว่าอะไร? จะให้เธอผ่ากระสุนออกที่นั่นหรือ?! เขาเป็นบ้าไปแล้วหรือไง!

ชีวิเสียวหยางอีกอักก่อนจะเตือนด้วยความหวังดี “ทางที่ดีคุณควรไปผ่าตัดที่โรงพยาบาล ฉันไม่...”

เขาทำหูทวนลมกับคำแนะนำของเธอแล้วเอ่ยตัดบททันที “ผ่ากระสุนออกให้ผม หรือไม่ก็ไปซะ” เขาให้ทางเลือกแก่เธอสองทางโดยไม่คิดเจรจา

ชีวิเสียวหยางโกรธจนเกือบหัวเราะ ทำไม่ถึงได้มีคนที่อวดดีและไม่รักชีวิตขนาดนี้

เธอเงยหน้ามองเขา “ถ้าฉันไป คุณคิดจะทำอะไร”

เขาตอบอย่างเฉยเมย “ผ่าออกเอง”

คำพูดของเขาสั้นกระชับ น้ำเสียงราบเรียบทว่าเปี่ยมไปด้วยความเด็ดขาด

ชีวีเสี่ยวหยางกำหนดแน่ว พยายามระงับอาการอยากด่าคนดูท่าว่าความตึงเครียดที่หายวับไปเมื่อครู่ของเขา เธอจะไม่ได้คิดไปเอง

เธอคิดเหตุผลที่เขายอมตายแต่ไม่ยอมไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลออกเพียงอย่างเดียวคือ...เขาอาจไม่กล้าเปิดเผยตัวตน

แม้ชีวิตที่ชายแดนจะไม่ครึกครื้นเท่าในเมืองใหญ่แต่ก็สงบสุข เรื่องเล่ายอดนิยายของคนเก่าแก่ในโรงพยาบาลท้องถิ่นคือเรื่องตำรวจตระเวนชายแดนเจรจากับพ่อค้ายาจอมเจ้าเล่ห์อย่างไร และใช้กำลังปราบปรามอาชญากรพวกนั้นอย่างไร แต่ละเรื่องเล่าได้สมจริงประหนึ่งเคยเห็นกับตาตัวเอง ทุกคนฟังเรื่องเหล่านี้เพื่อฆ่าเวลาและไม่ได้เก็บมาใส่ใจ

บนตัวผู้ชายคนนี้ไม่มีสัญลักษณ์ระบุตัวตน ชีวีเสี่ยวหยางจึงดูไม่ออกว่าเขามาจากไหน แต่ภาพยนตร์กับละครโทรทัศน์ที่เคยดูทำให้เธอรู้ว่า ในเวลาแบบนี้ยังรู้เนื้อก็ยังปลอดภัย คนที่โหดเหี้ยมกับตัวเองได้ขนาดนี้ต้องไม่ใช่คนดีอย่างแน่นอน

ตอนนี้ชีวีเสี่ยวหยางรู้สึกเหมือนต้องไล่เปิดขึ้นคอน¹ หลังเรียนจบด้วยผลการเรียนดีเยี่ยมเธอก็เข้าภาควิชาสัตยศาสตร์ได้สำเร็จ ทั้งยังมักจะติดตามอาจารย์ที่ปรึกษาเข้าผ่าตัดในฐานะผู้ช่วยผ่าตัดคนที่หนึ่ง เคยเข้าร่วมผ่าตัดใหญ่ที่ซับซ้อน และเคยนำผ่าตัดเล็กที่ง่าย ๆ ไม่ยุ่งยาก

แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เธอต้องจัดการกับแผลถูยึง จึงเป็นไปได้ที่จะไม่รู้ลึกประหม่า

ชีวีเสี่ยวหยางหยิบกรรไกรผ่าตัด ปากคืบ เข็มกับไหม แอลกอฮอล์

¹ เป็นสำนวนจีน อุปมาถึงการฟันหาบางสิ่ง ไม่อยากทำงานอย่างแต่ก็ต้องทำ

ฆ่าเชื้อ และผ้าก๊อชจากกระเป๋าพยาบาลออกมาวางที่ละอย่าง

ตำแหน่งกระสุนอยู่ใกล้โคนขามาก

ซวีเสี่ยวหยางตัดผ้าบริเวณต้นขาของเขาออกทั้งหมดด้วยความระมัดระวัง สิ่งที่เขาปล่อยออกมาพร้อมบาดแผลคือผิวสีแทนสุขภาพดีและกล้ามเนื้อแน่นๆ...ซึ่งเป็นผลจากการออกกำลังกายมาหลายปี

ทั้งสองอยู่ใกล้กันมาก ลมหายใจของเขาเป่ารดอยู่เหนือศีรษะของซวีเสี่ยวหยาง

กลิ่นคาราเลียดอบอวลอยู่ที่ปลายจมูก นอกจากกลิ่นเลือดก็ยังมีกลิ่นหอมอ่อนๆ ของเปลือกไม้ผสมอยู่ เมื่อตระหนักได้ว่ากลิ่นนี้มาจากกายเขาเช่นกัน ซวีเสี่ยวหยางก็ชะงักมือเล็กน้อยก่อนจะรีบตั้งสติ

“ฉันขอบอกความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นกับคุณก่อน...ไม่ได้เอ็กซ์เรย์ฉันก็บอกไม่ได้ว่าตำแหน่งของกระสุนอยู่ใกล้กับเส้นเลือดใหญ่แค่ไหน อีกอย่าง...สภาพแวดล้อมที่นี่ไม่ดี ถ้าหลังจากนี้เกิดการติดเชื้อ...”

“วางใจเถอะ” ชายหนุ่มตัดบทเธออีกครั้ง

ซวีเสี่ยวหยางยกหน้ามองนัยน์ตาดำคมกริบคู่นั้นของเขา ซึ่งแววตาล้ำลายมีความขบขันซ่อนอยู่ “ไม่ขอให้คุณมารับผิดชอบผมหรอก”

ซวีเสี่ยวหยางกระดากอายเล็กน้อย รับผิดชอบไม่รับผิดชอบอะไรกัน...

ก่อนจะผ่ากระสุนออกต้องทำความสะอาดแผลก่อน

ซวีเสี่ยวหยางถือขวดแอลกอฮอล์ไว้ในมือก่อนจะล้าง...แอลกอฮอล์ครึ่งขวดนี้เป็นยาฆ่าเชื้อเดียวที่เหลืออยู่ในกระเป๋าของเธอ แต่ว่ามันไม่ใช่ตัวเลือกที่ดีที่สุดสำหรับแผลของเขา

ต้องราดลงบนแผลตรงๆ เลยจริงหรือ

ไม่มียาชา กระทั่งยาแก้ปวดก็ไม่มี เขาจะทนไหวจริงๆ หรือ?

แค่คิดภาพตาม หนึ่งศีรษะของซวีเสี่ยวหยางก็ชาวบ

ทันใดนั้นมือแกร่งข้างหนึ่งก็ยื่นมาจับข้อมือเรียวของเธอไว้แน่น

อุณหภูมิต่ำส่งมาจากฝ่ามือเขาคือนั่นร้อนจนซิวเสียวหยางสะดุ้ง เกือบโยนขวดแอลกอฮอล์ในมือทิ้ง

เขาจับมือเธอแน่นแล้วค่อยๆ เอียงลง แอลกอฮอล์ในขวดพลันราดลงบนบาดแผลโดยตรง...

การกระทำอันดุเดือดนี้ทำให้ซิวเสียวหยางตัวแข็งเป็นหินทันที ผ่านไปครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ ของเขาที่ข้างหู “ประหม่าอะไรอยู่ครับ”

“...”

หัวเราะบ้าอะไร เธอหัวใจจะวายอยู่แล้วรู้ไหม? คนคนนี้นิ่งงัน...

หากไม่ใช่เพราะลมหายใจที่เริ่มถี่กระชั้นและใบหน้าซีดเปิดโปงสภาพปัจจุบันของเขา ซิวเสียวหยางคงคิดว่าเขาเป็นหุ่นยนต์ในคราบมนุษย์ไปแล้วจริงๆ

ซิวเสียวหยางเหลือบมองเม็ดเหงื่อที่ผุดบนหน้าผากเขาแล้วหมดกำลังใจพูด คือคุณจะแก้เพื่อ?

ทว่าการขัดจังหวะของเขา กลับทำให้การทำงานหลังจากนั้นราบรื่นขึ้นมากจนน่าประหลาด

ซิวเสียวหยางพับผ้าก๊อชสะอาดเป็นก้อนขนาดเต๋าทิ้งแล้วส่งให้เขา “ถ้าเจ็บก็กัดอันนี้นะคะ”

เขามองเธออย่างไม่เข้าใจและไม่รับ

ซิวเสียวหยางวางผ้าก๊อชลงในมือเขา แล้วก้มหน้าทำเรื่องของตัวเองต่อ

หลังทำความสะอาดแผลเสร็จ ซิวเสียวหยางใช้กรรไกรผ่าตัดต่างปากแผลให้กว้างขึ้น จนมองเห็นลูกกระสุนที่ฝังอยู่ในกล้ามเนื้อ

ซิวเสียวหยางค่อยๆ สอดปากคิบบีฆ่าเชื้อแล้วเข้าไปในแผล คิบบีหวักระสุนอย่างระมัดระวังก่อนพยายามดึงออกอย่างเบามือ...ทว่าหัวกระสุนไม่ขยับเลยแม้แต่น้อย

กล้ามเนื้อตึงพันรัดหัวกระสุนไวแน่น ราวกับกำลังเยาะเย้ยความ
ลึงเลของเธอ

ซวีเสียวหยางกัดฟัน จับปากคิบนแน่นแล้วออกแรงดึงอีกครั้ง
ทันใดนั้นเลือดก็พุ่งทะลักออกมาจากบาดแผลครั้งแล้วครั้งเล่า

ซวีเสียวหยางตกตะลึง สมองชาวโพลนไปชั่วขณะ ไม่กล้าปล่อย
ปากคิบนมือแต่ก็ไม่กล้าออกแรงอีก

จากประสบการณ์ของเธอ เลือดไหลด้วยความเร็วเท่านี้คงไม่โดน
เส้นเลือดใหญ่ แต่...ชีวิตคนเป็นสิ่งสำคัญ เธอหวาดกลัวจริงๆ

ขณะที่เธอกำลังงงัน มือใหญ่ของเขาก็กุมมือของเธอที่เย็นเล็กน้อย
ไว้

สัมผัสอบอุ่นจากฝ่ามือของอีกฝ่ายทำให้เธอใจเย็นลงเล็กน้อย

ทว่าก่อนที่จะออกแรงอีกครั้ง ชายหนุ่มก็จับมือเธอแล้วดึงออก
อย่างแรง การเคลื่อนไหวของเขาเฉียบขาด ไม่เผลอจะแม้แต่แต่น้อย

“อ๊ะ...” ซวีเสียวหยางร้องออกมาด้วยความตกใจ

แต่เพราะความเด็ดเดี่ยวของเขา หัวกระสุนจึงถูกดึงออกมาได้สำเร็จ
โชคดีที่เมื่อพิจารณาจากปริมาณเลือดที่ออกในตอนนั้น กว่าครึ่งคือเลือดที่
ค้างค้างอยู่ในแผลก่อนที่จะนำหัวกระสุนออก ไม่ได้สร้างความเสียหายต่อ
เส้นเลือดใหญ่โดยรอบ

“คุณจู้นจ้านเกินไปแล้ว! รู้หรือเปล่าว่าที่ทำเมื่อกี้มันอันตรายแค่ไหน?
ไหน?” หลังสุดลมหายใจยาว ซวีเสียวหยางก็ตำหนิชายหนุ่มทันที เวลานี้
เธอลืมบรรยายกาศน่าสะพรึงกลัวที่แผ่ออกมาจากตัวชายหนุ่มตรงหน้าไปเสีย
สนิท ในสายตาของเธอ...เขาคือคนไข้

“ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่” ชายหนุ่มยกยิมนิดๆ

ซวีเสียวหยางคิดจะต่อว่าอีกสองสามประโยค แต่พอเห็นเหงื่อเม็ด
ใหญ่บนคอเขาไหลเป็นทาง ก็พูดไม่ออก เธอหลุบตาลงเล็กน้อย อยู่ดีๆ ขอบ
ตาก็ร้อนฟ้าวขึ้นมา เธอรู้ว่ามันเจ็บมากแค่ไหน

ไม่มียาชา ไม่มียาแก้ปวด เขาต้องใช้ความพยายามอย่างมากในการอดทนต่อความเจ็บปวดแสนสาหัสเพื่อทำเรื่องเมื่อครู่ให้สำเร็จ นี่คงเป็นคนที่เข้มแข็งและมีความอดทนสูงที่สุดเท่าที่เธอเคยเจอมา...เพียงหนึ่งเดียว

ซวีเสี่ยวหยางเฝ้าริมฝีปากและไม่พูดต่อ เพียงเร่งมือให้เร็วขึ้น

ขั้นตอนต่อไปคือสิ่งที่ซวีเสี่ยวหยางคุ้นเคยเป็นอย่างดี เย็บกล้ามเนื้อเย็บเนื้อเยื่อใต้ผิวหนัง เย็บปิดปากแผล ฆ่าเชื้อที่บาดแผลอีกครั้งแล้วปิดแผล

ชายหนุ่มละลายตาจากใบหน้าอ่อนเยาว์ของซวีเสี่ยวหยางไปมองมือที่ขยับอย่างว่องไวและชำนาญของเธอ พร้อมรอยยิ้มบางเบาฉายแวบขึ้นมาในดวงตา

“ไหมที่ฉันใช้ไม่ใช่ไหมละลายนะคะ” ผูกปมสุดท้ายเสร็จซวีเสี่ยวหยางก็ถอนหายใจ ก่อนเงยหน้ามองชายหนุ่ม “ไหมชนิดนี้...”

ซวีเสี่ยวหยางคิดจะบอกว่าไหมชนิดนี้ทั้งรอยแผลเป็นไว้อย่างเด่นชัดแต่พอคิดอีกที บาดแผลตรงตำแหน่งนี้...คนทั่วไปคงไม่มีโอกาสได้เห็นอยู่แล้ว อีกอย่าง...คนที่โดนยิงแล้วยังทำสีหน้าทำทางเป็นปกติได้จะสนใจรอยแผลเป็นเล็กๆ บนร่างกายเธอ?

สุดท้ายเธอจึงพูดแค่ “หากว่าแผลหายดีแล้ว อย่าลืมไปตัดไหมที่โรงพยาบาลนะคะ”

ชายหนุ่มจ้องมองเธอ ดวงต่ายังคงคมกริบ และดูเหมือนจะมีบางอย่างเพิ่มขึ้นมา

จากนั้นเขาก็ยิ้มแล้วกล่าว “ขอบคุณ” ปลายเสียงทุ้มแหบพร่าเล็กน้อย อาจเป็นเพราะสูญเสียน้ำในร่างกายไปมาก

ซวีเสี่ยวหยางหยิบน้ำแร่ที่เหลือกว่าครึ่งขวดกับยาแก้แสบจำนวนหนึ่งออกมา

“อันนี้...ฉันให้ค่ะ คุณเสียเลือดไปเยอะ ทางที่ดีช่วงนี้ควรเคลื่อนไหวให้น้อยลง ดื่มน้ำให้มาก พักผ่อนเยอะๆ ยาแก้แสบกินวันละสามมื้อ

ติดต่อกันเจ็ดวัน ถ้าตอนกลางคืนมิใช่สูงหรือมีอาการปวดบวมแดงตรง
บาดแผล ให้รีบไปโรงพยาบาลทันทีนะคะ”

ดวงตาของชายหนุ่มจ้องมองใบหน้าเธอ เขาไม่ได้ส่งเสียงตอบรับ
เพียงแค่มองหน้าเบาๆ

ดวงตาร้อนแรงคู่หนึ่งทำให้สวีเสี่ยวหยางรู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก
เธอก็กำหน้าเริ่มเก็บกระเป๋าพยาบาล ชายหนุ่มก็ยื่นม้วนผ้าก๊อซที่ใช้แล้ว
ครึ่งหนึ่งมาให้

ในจังหวะที่รับผ้าก๊อซจากมือเขา ปลายนิ้วด้านๆ ของเขาก็ปิดผ่าน
ฝ่ามือเธอ จึงรู้สึกจุกจิกเล็กน้อย

สวีเสี่ยวหยางหนึ่งไปสองวินาที ก่อนจะรีบยึดผ้าก๊อซลงในกระเป๋า
พยาบาล แล้วลุกขึ้นเดินจากไป

เธอไม่อยากอยู่ที่นั่นต่ออีกแม้แต่วินาทีเดียว

เดินออกมาจากโกดังได้สักพัก สวีเสี่ยวหยางก็ค่อยๆ ถอนหายใจด้วยความ
โล่งอก

เธอคิดถึงสายตาของผู้ชายคนนั้น คิดถึงบาดแผลบนตัวเขา และฝีมือ
ที่โดดเด่นเหนือจินตนาการ...มองอย่างไรก็รู้สึกว่า...น่าสงสัยมาก

ควรแจ้งตำรวจหรือเปล่า? มือของสวีเสี่ยวหยางที่สอดอยู่ในกระเป๋า
เสื้อคลุมกำแน่น สัมผัสเย็นจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือทำให้เธอใจเต้นรัว

สมัยเธอเป็นผู้ช่วยให้อาจารย์ที่ปรึกษาในโรงพยาบาลก็เคยพบ
เหตุการณ์ทำนองนี้มาก่อน ตอนนั้นมีฆาตกรที่ทำร้ายเจ้าหน้าที่ตำรวจ
ระหว่างต่อสู้ถูกส่งตัวเข้ามา แม้คนแบบนี้จะถูกส่งตัวเข้ามา อาจารย์ที่
ปรึกษาก็ไม่ลังเลที่จะช่วยชีวิตเขาอย่างสุดกำลัง

เธอยังจำคำที่อาจารย์พูดในตอนนั้นได้จนถึงทุกวันนี้ “หน้าที่ของหมอ
คือการช่วยชีวิต ส่วนเรื่องอื่นปล่อยให้เจ้าหน้าที่ของตำรวจ”

ตอนนี้...

คน...เธอก็ช่วยไว้แล้ว เธอทำในสิ่งที่ควรจะทำแล้ว ส่วนที่เหลือจะดีหรือไม่ดีก็ควรปล่อยให้ตำรวจและกฎหมายตัดสินใช้ไหม

ชวีเสี่ยวหยางหยุดฝีเท้าแล้วล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา

ในตอนนั้นเอง จู่ๆ ก็มีบางอย่างลอยมาจากด้านข้าง และตกลงที่ข้างเท้าของชวีเสี่ยวหยางจนเกิดเสียงดัง

ชวีเสี่ยวหยางตกใจ รีบก้มมองที่เท้าทันที

สิ่งนั้นคือเข็มฉีดยาที่ใช้แล้ว

ชวีเสี่ยวหยางขนลุกชัน เธอพอจะเดาได้ว่ามันเอาไว้ทำอะไร ของสิ่งนี้ไม่ใช่ความลับในแถบนี้ พวกเธอมาทำหน้าที่แพทย์อาสาที่นี่ก็เคยพบเจอคนติดยาเสพติดไม่น้อย

เมื่อมองไปตามทิศที่เข็มลอยมา ชวีเสี่ยวหยางก็พบกลุ่มวัยรุ่นแต่งตัวแหวกแนวที่มุ่มตรอก

คนเหล่านี้คงจะอยู่ในสภาวะ 'มายา' สายตาดูร้ายกวาดมองชวีเสี่ยวหยางตั้งแต่ศีรษะจดเท้าอย่างไม่คิดปกปิด และผิวปากใส่เธอ

“คนสวย พวกพี่ทำของตกไว้ตรงนู่น ช่วยหยิบให้หน่อยได้ไหมจ๊ะ”

ชวีเสี่ยวหยางใจเต้นระรัว รีบลบสายตาแล้วเดินไปอีกทางอย่างรวดเร็ว

เด็กหนุ่มสวมหมวกเบสบอลที่ยืนอยู่ใกล้ชวีเสี่ยวหยางมากที่สุดรีบวิ่งเข้ามาดักหน้าชวีเสี่ยวหยาง ในตอนนั้นเองพวกคนที่เหลือก็เดินล้อมเข้ามา ชวีเสี่ยวหยางถูกบีบให้เดินถอยหลังไปสองก้าว แผ่นหลังสัมผัสกับกำแพงอิฐแดงที่อยู่ด้านหลัง ไม่มีที่ให้ถอยแล้ว

เด็กหนุ่มสวมหมวกเบสบอลวางมือลงข้างหูชวีเสี่ยวหยาง เขาก็มองมองหญิงสาวร่างเล็กพลงยืมคลุมเครือ “วิ่งทำไมเอ่ย”

“...”

ชวีเสี่ยวหยางรู้สึกเหมือนตนเองเป็นปลาที่ถูกทอดในกระทะ...เธอนึกสงสัยว่าวันนี้ไปหลบหลู่เทพไฟซุ่ย² เข้าหรือเปล่า ถึงได้หนีเสือปะจระเข้แบบนี้

ขณะที่เธอคิดว่าจะเตะฝ่าหมากเขาที่เปลือยดีไหม จู่ๆ หมวกเบสบอลบนหัวเด็กหนุ่มก็ปลิวไปข้างหน้าอย่างแรง

ไม่มีใครเห็นชัดๆ ว่าเกิดอะไรขึ้น กว่าทุกคนจะตั้งสติได้ หมวกเบสบอลก็ถูกตรึงไว้บนกำแพงด้านหลังซวีเสียหลายแล้ว หลังจากเด็กหนุ่มเจ้าของหมวกเบสบอลเห็นสิ่งที่ตรึงหมวกไว้บนกำแพงก็หน้าถอดสี

นั่นคือมิดลัน พูดยให้ถูกก็คือมิดลันปลายปีน ภายนอกดูเรียบง่ายไม่หรูหรา แต่ดูก็รู้ว่ามีประสิทธิภาพมากขนาดตัดเหล็กได้ในพริบตา

แสงสะท้อนจากมิดลันทำให้สมองที่มีนงของเด็กรุ่นมิดลันตัวขึ้นไม่น้อย เขากลืนน้ำลายแล้วหันกลับไปซ้ำๆ

สิ่งแรกที่ปรากฏสู่สายตาคือร่องเท้าเดินป่าสีดำที่เหยียบอย่างลงบนพื้นหินที่ลื่นก้าวอย่างไม่รีบร้อน เสียงนั้นดังก้องในโสตประสาทของเด็กหนุ่มราวกับเป็นเสียงฝีเท้าของยมทูตที่น่าสะพรึงกลัว บนหน้าเขายาวถูกพันด้วยผ้าพันแผลเด่นสะดุดตา และมีคราบเลือดเปื้อนที่ขอบเล็กน้อย ทว่าอาการบาดเจ็บกลับไม่ส่งผลต่อจังหวะและการลงน้ำหนักในการเดินแม้แต่น้อย ท่อนบนของคนคนนั้นสวมเพียงเสื้อยืดสีดำที่ง่ายต่อการเคลื่อนไหว ผ้าเนื้อบางยืดออกจนมองเห็นแผลอกกำยำ...

ขณะที่เด็กหนุ่มกำลังมองประเมิน อีกฝ่ายก็เดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เขาสูงกว่าเด็กหนุ่มถึงหนึ่งศีรษะ เด็กหนุ่มต้องเงยหน้าขึ้นจึงจะสบตากับเขาได้

ทันทีที่สบตากับอีกฝ่าย ขาของเด็กหนุ่มก็อ่อนยวบ กระทั่งมือก็ไม่ว่าควรเอาไปวางไว้ตรงไหน

ชายหนุ่มแยมริมฝีปากเล็กน้อย “ยังไม่ไหวไป/อีก?”

แม้จะพูดกับเด็กหนุ่ม ทว่าวินาทีถัดมากลับไม่ใช่แค่เด็กหนุ่มตรงหน้าที่ลนลาน กระทั่งพวกที่มาด้วยกันยังวังเหินกระเจิง

หลังจากเด็กพวกนั้นหนีไปจนหมด ชายหนุ่มก็ค่อยๆ ก้าวไปข้างหน้า

² เทพผู้คุ้มครองดวงชะตาตามความเชื่อของจีน

ก้มมองซีเลียหยาง “หมู่บ้านนี้ใกล้กับชายแดนมาก คราวหลังอย่าไปไหนมาไหนคนเดียวอีก”

“เอ่อ...นั่น...ฉันทำไม่...”

ซีเลียหยางเพ่ง ‘รอดตาย’ เส้นประสาทยังคงตึงเครียดอย่างหนัก

“คุณ...ออกมาจากโกดังทำไมคะ ฉันบอกให้คุณเคลื่อนไหวน้อยๆ ไม่ใช่เหรอ หรือว่าคุณไม่อยากมีขาข้างนี้แล้ว?”

นัยน์ตาสีดำสนิทของชายหนุ่มจ้องอยู่ที่ใบหน้าตึงเครียดของหญิงสาวครึ่งหนึ่ง จากนั้นก็พูดอย่างไม่ยั้ง “ไม่ออกแล้วจะให้รอคุณโทร. แจ้งตำรวจหรือไง”

“...”

ซีเลียหยางรู้สึกจุกในลำคอ มือข้างที่จับโทรศัพท์มือถือแข็งทื่อ ความอับอายที่โดนอีกฝ่ายรู้ทันทำให้เธอไม่รู้ว่าจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

ชายหนุ่มเห็นเธอไม่ตอบ ก็ยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย นัยน์ตาฉายแววหยอกล้อแวนหนึ่งก่อนจะยื่นมือไปที่ศีรษะของเธอ

ซีเลียหยางสติหลุด สมองประมวลผลช้าลง จึงคิดว่าชายหนุ่มจะลงมือกับเธอด้วย

หากเป็นพวกขี้ยาตัวปลอมเท่าไม่ซัดเมื่อครู เธอก็อาจจะพอสู้ไหว แต่กับผู้ชายคนนี้ เธอรู้ว่าไม่มีโอกาสชนะ ฉะนั้นในจังหวะที่มีโอกาสเข้ามา ซีเลียหยางจึงหลับตาลงตามสัญชาตญาณ แล้วความตื่นตระหนกที่กลั่นไว้นในลำคอก็พรั่งพรูออกมาพร้อมกัน

“กรี๊ด...”

หนึ่งวิชา สองวิชา สามวิชา...

ใบหน้าไม่รู้สึกลีบปดอย่างที่จินตนาการไว้ และหูก็ได้ยินเพียงเสียงหัวเราะเบาๆ ตรงเหนือศีรษะ

เมื่อซีเลียหยางลืมตาก็เห็นเพียงแผ่นหลังของชายหนุ่มที่เดินจากไป...ที่แท้เขาแค่มาเอามีดสั้นที่ปักอยู่บนกำแพง

คล้ายรู้ว่าชีเสี่ยวหยางกำลังจ้องมองอยู่ ชายหนุ่มจึงโบกมืออย่าง
ขอไปที “คงไม่ได้เจอกันอีกนะ คุณหมอน้อย”

“อาจารย์ชีว?”

น้ำเสียงฉุนของนักศึกษาเรียกสติของชีเสี่ยวหยางกลับมา
อย่างไรตอนนี้ก็ไม่ใช่ช่วงยุคสงคราม ศัลยแพทย์ที่ใกล้ชิดกับคนไข้
ถูกยิงจึงมีน้อยมาก เขาแค่ถามเพราะอยากรู้ แต่ชีเสี่ยวหยางกลับเงยไป
นานจนทำให้นักศึกษาคนที่เฝ้าถามรู้สึกไม่สบายใจ กลัวว่าตนจะไปจี้จุด
อาจารย์เข้า

ขณะที่เขาคิดว่าจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเป็นเรื่องอื่นดีหรือไม่ ก็เห็น
ริมฝีปากแดงสวยได้รูปของชีเสี่ยวหยางยกยิ้มน้อยๆ “พวกคุณเติบโตมา
ในยุคที่สงบสุข ความมั่นคงของประเทศก็ดีเยี่ยม ฉะนั้นอาจารย์คิดว่าพวก
คุณส่วนใหญ่คงไม่ได้พบคนไข้ถูกยิงในชีวิตการทำงานหรอก...แน่นอนว่า
นั่นเป็นเรื่องที่ดี”

เหล่านักศึกษาพากันทำหน้าเสียดายราวกับจะบอกว่า ‘เฮ้อ ว่างแล้ว
เชียว’

“แต่...” ชีเสี่ยวหยางเว้นระยะเล็กน้อย “ถ้าได้พบก็ไม่มีอะไรต้อง
กลัว แค่ทำตามขั้นตอนที่อาจารย์บอกวันนี้ก็พอละ จดบันทึกไว้ให้ดี สักดาห์
หน้ามีสอบย่อยนะคะ”

ห้องบรรยายเต็มไปด้วยเสียงโอดครวญทันที

“ไม่จริงน่า...ไม่ใช่ว่าสักดาห์ก่อนเพิ่งสอบไปเหรอ?”

ชีเสี่ยวหยางเหลือบมองนักศึกษาชายที่ร้องเสียงดังที่สุด “อาจารย์
ไม่ได้ตั้งใจจะกดดันทุกคนนะ แต่คิดว่าจำเป็นต้องเตือนกันหน่อย ปีนี้โควตา
ฝึกงานในโรงพยาบาลมีเพียงแค่ห้าที่...ซึ่งจะคัดเลือกจากพวกคุณหลายร้อย
คน”

“...” ทุกคน

...อาจารย์ไม่ได้กดดันเลยจริงๆ

ชีวีเสี่ยวหยางยิ้มยิ้มสดใส “อู้ๆ จ้า”

ระหว่างเก็บแผนการสอนหลังเลิกคลาส นิ้วเรียวยาวของชีวีเสี่ยวหยางก็หยุดที่ภาพถ่ายบาดแผลจากกระสุนจริงที่โชว์ให้นักศึกษาดูก่อนหน้านี้

การเผชิญหน้ากับความเป็นความตายคืออุปสรรคที่นักศึกษาแพทย์ทุกคนต้องก้าวข้ามไปให้ได้

ชีวีเสี่ยวหยางเองก็ไม่มีข้อยกเว้น ในเวลานั้นเธอกลัวมากจริงๆ ว่าจะเกิดความผิดพลาดขึ้นตอนดึงกระสุนออก และกลัวว่าคนคนนั้นจะเกิดภาวะแทรกซ้อนหลังผ่าตัดจนเป็นอะไรไป นั่นเป็นครั้งแรกในชีวิตที่คลยแพทย์ของเธอที่เผชิญหน้ากับกฎการเอาชีวิตรอดอันโหดร้าย

แต่พลังชีวิตของคนคนนั้นก็เหมือนกับต้นหญ้าในพื้นที่กร้าง แสดงให้เธอเห็นถึงขีดจำกัดความมุ่งมั่นที่มนุษย์คนหนึ่งจะทำได้โดยไม่ย่อท้อ

พอมองย้อนกลับไป มันก็เป็นเพียงเหตุการณ์เล็กๆ ในชีวิต เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจริงๆ แล้วผู้ชายคนนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร แต่ไม่รู้ว่าทำไม หลังจากนั้นแม้จะเจอกับเคสผู้ป่วยที่ยากยิ่งกว่า แต่มือของเธอก็ไม่เคยสั่นอีกเลย เธอก้าวต่อไปทีละก้าวอย่างมั่นคง จนในที่สุดก็มาถึงตำแหน่งคลยแพทย์หลักของโรงพยาบาลระดับตติยภูมิ

ในเวลาต่อมา สิ่งที่ยังหลงเหลืออยู่ในความทรงจำของชีวีเสี่ยวหยางก็คือดวงตาสีดำดุจเหี้ยมคู่นั้น และแผ่นหลังของเขาขณะที่ยกโบกมือลาตนเอง

“คงไม่ได้เจอกันอีกนะ คุณหมอน้อย”

2

อย่าได้พบเจอกันอีก

“ผมว่าพวกนักศึกษาชอบคุณจริงๆ...หลังเลิกคลาสวันนี้ก็โดนรัง
ตัวไว้ตั้งเกือบครึ่งชั่วโมงอีกแล้วละสิ?”

ชวีเสี่ยวหยางเพิ่งกลับถึงห้องทำงานในโรงพยาบาลก็ได้ยินเสียงดัง
มาจากหลังคอมพิวเตอร์ข้างหน้าต่าง ผู้ที่เอ่ยถามคือเหลียงเซ้าเหวิน อาจารย์
ที่ปรึกษาของชวีเสี่ยวหยาง หัวหน้าภาคัลยกรรมทั่วไป และเป็นคัลยแพทย์
มือหนึ่งของโรงพยาบาล

“อาจารย์เหลียง? ผ่าตัดเสร็จแล้วหรือคะ”

ถ้าจำไม่ผิด เหลียงเซ้าเหวินน่าจะมีผ่าตัดปลูกถ่ายตับวันนี้ตอนบ่าย
เหลียงเซ้าเหวินถอนหายใจ “มีพายุไต้ฝุ่นที่เมือง D เทียบวันทั้งหมด
ถูกยกเลิก ตับก็เลยส่งมาไม่ได้”

ชวีเสี่ยวหยางตกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง “เข้าไปขนาดนี้...”

เหลียงเซ้าเหวินพยักหน้า “อ้อ ต่อให้มาถึงคืนนี้ก็ไม่มียารักษาแล้ว”

ชวีเสี่ยวหยางเสียบไปครู่หนึ่งก่อนจะถาม “...แจ้งเตียงลิบเอ็ดหรือยัง
คะ”

เหลียงเช่าเหวินหยิบแก้วเก็บอุณหภูมิขึ้นมาเป่าพองชาข้างใน “คุณคิดว่าไงล่ะ?”

“...”

ชีวี่เสี่ยวหยางไม่ได้เจอเรื่องแบบนี้เป็นครั้งแรก แต่ทุกครั้งที่เจอก็อดห่วงในใจและหวาดกลัวไม่ได้

คิดไปคิดมาก็ไม่พ้นคำว่า...โชคชะตาเล่นตลก

เริ่มจากให้ความหวัง จากนั้นก็สาदनํ้าเย็นใส่จนหัวใจหนาวเหน็บ รสชาติของมันมีเพียงผู้ที่เคยลิ้มลองเท่านั้นถึงจะรู้

เหลียงเช่าเหวินโบกมือ “ไม่พูดเรื่องนี้แล้ว มาพูดเรื่องดีๆ ดีกว่า”

ชีวี่เสี่ยวหยางไม่เข้าใจ “เรื่องดี?”

เหลียงเช่าเหวินงยหน้าส่งยิ้มให้เธอ “คุณลิ้มแล้วเหอ เรื่องที่ผมเคยพูดกับคุณก่อนหน้านี้ไง”

“เอ่อ...” ชีวี่เสี่ยวหยางมีลางสังหรณ์แปลกๆ ผุดขึ้นในใจ

เหลียงเช่าเหวินพูดอย่างอารมณ์ดี “ก็หนุ่มที่ผมเคยเล่าให้ฟังไง ช่วงนี้เขามีเวลาว่างพอดี ไปเจอกันไหม”

หนังสือระของชีวี่เสี่ยวหยางปล้นชาวาบ พอเหลียงเช่าเหวินเตือน เธอก็นึกขึ้นได้ว่าเคยรับปากเรื่องนี้ไว้จริงๆ

“อาจารย์ จัน...”

เหลียงเช่าเหวินโบกมือหย้อยๆ “จันวันเสาร์นี้ก็แล้วกัน ไม่ต้องหาข้ออ้างด้วย สัปดาห์นี้คุณมีเวลาว่างตั้งเยอะ”

ประโยคเดียวก็ทำเอาสารพัดข้ออ้างของชีวี่เสี่ยวหยางย้อนกลับลงไปในคอ

อาจารย์ที่ปรึกษาของเธอคนนี้เป็นดีแทบทุกอย่าง เสียอย่างเดียวคือ...ชอบใส่ใจเรื่องคู่ครองของเด็กรุ่นหลังเป็นพิเศษ

ได้ยินว่าตัวเขาเคยเสียใจเพราะเรื่องนี้มาก แต่คนในภาคคัลยกรรมทั่วไปส่วนใหญ่เป็นเพราะหน้าที่การงาน ทำให้เป็นโสดมาจนอายุปุนนี้ เพราะ

จะนั่นเหลียงเช่าเหวินจึงเอาใจใส่กับเรื่องนี้มาก ยิ่งเขาชอบคุณมากเท่าไรก็ยิ่งใส่ใจคุณมากเท่านั้น

เมื่อก่อนรุ่นพี่หลายคนก็ลำบากใจกับการจับคู่และถูกคะยั้นคะยอให้แต่งงาน

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครกล้าคัดค้านเหลียงเช่าเหวินอย่างเปิดเผย เพราะเขาเป็นที่นับหน้าถือตา มีตำแหน่งฐานะ อีกอย่าง...คือมีเจตนาดี

ในฐานะลูกศิษย์หญิงเพียงคนเดียวของเหลียงเช่าเหวิน ชวีเสี่ยวหยางจึงไม่อาจหลีกเลี่ยง ‘ความใส่ใจ’ ของผู้อาวุโสไปได้

หลายปีก่อนตอนเป็นวัยรุ่น เธออุทิศทั้งชีวิตให้งานอันเป็นที่รัก ซึ่งมันไม่ใช่เรื่องที่เลวร้าย ตอนนั้นเธอสร้างชื่อให้ตนเองได้แล้ว แต่อายุก็มากขึ้นทุกที ในสายตาคนนอกนั้น เธออยู่ห่างจากการเป็นสาวท้อขึ้นคานเพียงแค่ก้าวเดียว ทว่าชวีเสี่ยวหยางยังคงยึดมั่นในแนวทางของตน กลางวันยืนผ่าตัด กลางคืนทำวิจัยได้รุ่ง ศาสตราจารย์เฒ่าที่เห็นเธอเป็นเหมือนลูกสาวแท้ๆ จะไม่ร้อนใจได้อย่างไร

ก่อนหน้านี้เหลียงเช่าเหวินบอกว่าจะหาคู่ให้ชวีเสี่ยวหยาง สองคนแรกถูกชวีเสี่ยวหยางบ่ายเบี่ยงด้วยข้ออ้างสารพัด แต่เรื่องเดียวกันไม่ควรเกิดขึ้นสามครั้ง ชวีเสี่ยวหยางเองก็กระดากเกินกว่าจะหักหน้าอาจารย์ซ้ำๆ จึงทำได้เพียงตกปากรับคำ

อีกหนึ่งเหตุผลที่ชวีเสี่ยวหยางตกลงไปนับบอดครั้งนี้ก็เพราะได้ยินมาว่าผู้ชายคนนี้อยู่ในกองทัพ ทหารไม่ค่อยมีเวลาว่าง เรื่องนี้ตรงใจเธอพอดี...หากสองคนว่างไม่ตรงกัน เรื่องนี้ก็ต้องจบลงในที่ที่สุด

น่าเสียดาย...ที่เธอไร้เดียงสาเกินไป เพราะขิงยิ่งแกล้งยิ่งเผ็ด

“บอกฉันทีว่ามันเรื่องอะไร...ฉันคิดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าจะมีภาคต่ออีก” ชวีเสี่ยวหยางกลับมาบนกับมั่วหลีที่เป็นทั้งเพื่อนร่วมงานและเพื่อนสนิทของเธอ

“อย่ามาโกหก คิดว่าฉันไม่รู้จักแกหรือไง ที่แกร็บปากรอบนี้ก็เพราะถูกใจหน้าตาเขาละสิ” มัวหลิตักบะหมี่ในซาม พร้อมแสดงความเห็นโดยไม่เงยหน้า

ชีวีเสี่ยวหยางพูดไม่ออก

มัวหลิตักบะหมี่คำสุดท้ายเสร็จก็วางตะเกียบลง หยิบทิชชูมาเช็ดปาก ก่อนจะยืมและขยิบตาให้ชีวีเสี่ยวหยาง “ฉันว่า...เขาตรงสเปกแกละสิ?”

ชีวีเสี่ยวหยางจ้องมองรูปถ่ายติดบัตรในโทรศัพท์มือถือแต่ไม่ตอบ

เป็นที่รู้กันดีว่ารูปถ่ายติดบัตรมักสู้ตัวจริงไม่ได้ อีกทั้งผู้ชายในรูปยังไว้ผมสั้นเกรียนที่เผยให้เห็นข้อบกพร่องของใบหน้าได้มากที่สุด ทว่ารูปถ่ายติดบัตรธรรมดาๆ ของผู้ชายคนนั้นก็กลับดูเหมือนถ่ายแบบ ช่างร้ายกาจจริงๆ

ผู้ชายคนนี้ไม่มีใบหน้าเรียว คิ้วรูปกระบี่คมเข้ม จมูกโด่งเป็นสัน และมีริมฝีปากบางดูมีด แต่สิ่งที่ทำให้ละสายตาไม่ได้จริงๆ คือดวงตาดำเรียว ยาวน้ามองคู่ นั้น ว่ากันว่าดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจ แม้ชีวีเสี่ยวหยางจะเคยพบเจอคนมากหน้าหลายตาที่แผนกผู้ป่วยนอก แต่ก็ไม่เคยเห็นใครมีดวงตาคมกริบเท่าเขามาก่อน ดวงตาสีดำคู่ นั้นทำให้คนเห็นรู้สึกกดดันได้อย่างน่าพิศวง และชวนให้นึกถึงเหยี่ยวที่ลือก่อกำเริบ หรือไมก็เสือชีตาห์ที่รอซุ่มโจมตี

มัวหลิตักบะหมี่หน้าเข้ามาดูรูป “พูดก็พูดเถอะ นี่มันโคตรหล่อเลย! หัวเกรียนแต่ยังหล่อขนาดนี้ พวกดารายังมีแค่นี้ก็ตัวเอง...แต่ว่าสายตาน่ากลัวไปหน่อย ดูเหมือนพวกหัวแข็ง”

ชีวีเสี่ยวหยางไม่ได้พูดอะไร ที่เธอจับพลัดจับผลูตอบรับนั้นบอดก็คงเป็นเพราะรู้สึกคุ้นเคยกับดวงตาคู่นั้น

แต่มัวหลิตักบะหมี่อยู่เรื่องหนึ่ง หน้าตาแบบนี้ตรงสเปกเธออย่างจัง

มัวหลิตักบะหมี่อย่างครุ่นคิด “ได้ยินว่าเป็นถึงนายพัน ถือว่าเป็นหนุ่มอนาคตไกล ว่าแต่เขาชื่ออะไรนะ”

ในที่สุดชีวีเสี่ยวหยางก็เอ่ย “ชื่อนี้ชื่อจวิน”

ณ สนามฝึกต่อสู้ของหน่วยมิดบินแห่งกองทัพบก ทหารหลายสิบนาย ยืนล้อมชายหนุ่มคนหนึ่งไว้

ชายหนุ่มคนนี้มีรูปร่างสูงโปร่ง กล้ามเนื้อได้สัดส่วนทำให้เสื้อยืดทหารเกิดรอยเส้นนํ้ามอง แม้จะดูเสียเปรียบโดยสิ้นเชิง ทว่าดวงตาของเขา ยังคงฉายแววสงบนิ่งราวกับบ่อน้ำลึกที่ไร้กังนั้ง พริบตาหนึ่งเขาก็กระดิกนิ้ว เรียกเหล่าทหารตรงหน้าซึ่งพร้อมใจใส่ทุกเมื่อ

เหล่าทหารถูกทำที่ไม่แยแสของเขากระตุ้นความกระหายเลือดในพริบตา จนแทบจะกระโจนเข้าไปใส่พร้อมกันโดยไม่สนใจรูปแบบการต่อสู้

แม้จะไม่ได้พูดคุยเกี่ยวกับยุทธวิธีไว้อีก่อน แต่ทุกคนล้วนเป็นทหารชั้นยอดของหน่วยรบพิเศษที่ผ่านการฝึกฝนมาอย่างเข้มงวด เมื่อมีคนถูกผลักออกก็จะมีอีกคนเข้าไปแทนทันที ต่างคนต่างร่วมมือกันอย่างมีประสิทธิภาพ เหล่าทหารที่เฝ้าสังเกตการณ์อยู่ข้างๆ พากันกลั่นหายใจและไม่กล้าละสายตา

การเคลื่อนไหวของชายหนุ่มรวดเร็วมาก กระบวนท่าลื่นไหลดูจะสายน้ำ ทั้งดูดีและมีเสน่ห์ ระหว่างที่ต่อสู้ สายตาของเหล่าทหารก็แทบจะมองความเร็วมือเท้าของเขาตะตะตอยไม่ทัน ทหารนับสิบนายโจมตีใส่เขาทุกทิศทางอย่างไม่หยุดหย่อน แม้จะถูกรุมเป็นสิบ แต่เขาก็ยังคงรับมือได้อย่างง่ายดาย ไม่นานทหารที่ล้อมโจมตีเขาก็ร่วงลงไปกองกับพื้นทีละคน สถานการณ์น่าหดหู่เป็นอย่างยิ่ง

“ว้าว พวกนายมาดูหัวหน้าชั้นอัดคนอีกแล้วเหอ” น้ำเสียงเอื้อระเหยดังมาจากด้านหลังเหล่าทหารที่ยืนดูอยู่ข้างสนาม

คนถามก็แกลมไปเรื่อย ใครๆ ก็รู้ว่าทั่วทั้งหน่วยมิดบิน หากบอกว่าทักษะการต่อสู้ของชั้นชื่อจวินเป็นที่สอง ก็คงไม่มีใครกล้าเป็นที่หนึ่ง ว่ากันว่าสมัยที่เสนานิการยังอยู่แนวหน้าก็ยังพอมีสคนที่สู้กับเขาได้อย่างสูสี แต่ตอนนี้เสนานิการถอยไปอยู่แนวหลังแล้ว ชั้นชื่อจวินจึงครองอันดับหนึ่งไว้ได้อย่างเหนียวแน่น ดังนั้นการได้ชมการฝึกซ้อมของเขาด้วยตาตนเอง จึง

ถือเป็นโบนัสของทหารธรรมดาเหล่านี้

ทุกคนหันไปมองคนที่มาขัดจังหวะอย่างไม่เต็มใจ แต่พอเห็นหน้าอีกฝ่ายก็รีบลุกขึ้นทำท่ายันหยึดอย่างพร้อมเพรียง

“ครูฝึกเนิน! / ครูฝึก!”

เนินชงโบกมือให้ทุกคนด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ครูฝึกเนินมาหาหัวหน้าชั้นเหรอครับ”

เนินชงส่ายยิ้ม นัยน์ตาพลันฉายแววเจ้าเล่ห์ซุกซน ก่อนจะยกนิ้วชี้ขึ้นทำท่า ‘ชู’ ใส่ทุกคน...

หลังจากล้มทหารคนสุดท้ายได้ ชั้นชื่อจวินก็รู้สึกถึงแรงลมที่พัดมาจากด้านหลังศีรษะ เขาเอียงหัวเล็กน้อย หมัดลุนๆ ก็เฉลผ่านไปหูของเขาไป

ดวงตาของชั้นชื่อจวินเป็นประกาย ความเร็วและความแรงระดับนี้ย่อมต้องเป็นยอดฝีมือ เขาจึงไม่คิดอ้อมมือให้อีก มือซ้ายจับแขนของอีกฝ่ายแล้วบิดอย่างรวดเร็ว มือขวาล็อกหัวไหล่ของอีกฝ่ายไว้แน่น แล้วออกแรงเหวี่ยงไปข้างหน้า...เป็นท่าทุ่มข้ามไหล่ที่รวดเร็วและไร้ที่ติ

ทันใดนั้นสถานการณ์ก็ตกสู่ความเงียบ

“เค็ๆ...” เนินชงที่นอนอยู่บนพื้นไอล็่กน้อยก่อนจะพูดยิ้มๆ “ว่านายลงมือกับพวกลูกเจี๊ยบโหดขนาดนี้เลยเหรอ? มีนาทุกคนถึงเรียกนายกลับหลังว่า ‘ปีศาจชั้น’ ”

ชั้นชื่อจวินมองลงไปยังคนหน้าไม่อายที่นอนอยู่บนพื้น “อยากโดนเหรอ?”

เนินชงกระโดดขึ้นมายืนแล้วปิดฝุ่กที่ก้นอย่างไม่สะทกสะท้าน เขาเลิกคิ้วกวาดตามองไปที่ข้างสนาม ทุกคนพากันแยกย้ายทันทีราวกับนกแตกรัง

ชั้นชื่อจวินมองอีกฝ่าย “มีเรื่องอะไร”

เนินชงยื่นแขนไปกอดคอของชั้นชื่อจวินพลา่งทำหน้าทะเล้น “ฉันคิดถึงนายก็เลยมาหา”

พอได้ยินเสียงหักนิ้วดังจากใครบางคน เนินซงก็รีบเปลี่ยนคำพูด “ผิดไปแล้วครับพี่ เสนาธิการหลินอยากพบนาย ฉันก็เลยใช้โอกาสนี้แวะมาหา นายนี้ะ เสร็จภารกิจกลับมาก็ไม่บอกกันสักคำ กว่าจะได้เจอแต่ละที ก็ยากอย่างกับเข้าเฝ้าฮ่องเต้ เมื่อไรพวกเราพี่น้องจะได้รวมตัวกันสักทีล่ะ?”

ชั้นชื่อจวินยื่นมือไปหยิบชุดฝึกที่พาดอยู่บนบาร์เดียว “ฉันจะไปเดี๋ยวนี้ละ”

เนินซงตะโกนไล่หลังเขา “เฮ้ย เจ้าคนเซ่ชั้น นายล่าเอ็งเกินไปแล้วนะ! พอได้ยินว่าเป็นหัวหน้าหลินก็เอาใจใส่ขึ้นมาเชียว ที่กับฉันดันทำเฉยชา!”

ชั้นชื่อจวินที่เดินออกจากสนามฝึกไปแล้วก็ยิ้มตรงมุมปาก “หนวกหูจริงๆ”

ก๊อก ก๊อก

“เข้ามา”

ชั้นชื่อจวินเปิดประตูห้องทำงานเสนาธิการแล้วเดินเข้าไป

ภายในห้องทำงานกว้างขวางมีโต๊ะไม้แดง ชั้นวางหนังสือ และโซฟา ถูกจัดวางอย่างเรียบง่าย ชายร่างสูงหล่อเหลานั่งอยู่หลังโต๊ะ ดวงตาเฉียบคมของเขาจ้องมองมาที่ใบหน้าของชั้นชื่อจวิน

“มาแล้วเหรอ”

ชั้นชื่อจวินเดินไปกลางห้องแล้วยืนตัวตรง ขณะจะทำความเคารพ หลินจิ้งก็โบกมืออย่างเป็นกันเอง “ไปปิดประตู”

ชั้นชื่อจวินทำตามที่เขาบอก

หลินจิ้งชี้ไปที่โซฟา “มาคุยกันหน่อย” ก่อนจะหันไปรินชาให้ชั้นชื่อจวิน

“ฉันอ่านรายงานของนายแล้ว”

ชั้นชื่อจวินรับถ้วยชามาแต่ไม่ได้ดื่ม เขามองหลินจิ้งและรอคอยประโยชน์ได้อย่างเสียบๆ

หลินจิ้งนั่งลงตรงข้ามเขา และเปลี่ยนหัวข้อสนทนาคล้ายไม่สนใจ

“เรื่องย้ายตำแหน่งที่คุยกันคราวก่อน นายคิดยังไง”

ชั้นชื่อจวินมองเขา “คำตอบของผมนั้นเหมือนเดิม”

หลินจิ้งเยียบไปครู่หนึ่งก่อนจะถอนหายใจ “ทำไมล่ะ?...เจ้าเด็กเงินชงนั้นจะเป็นพ่อคนแล้ว อ้าวให้ก็จะแต่งงานช่วงครึ่งปีหลัง ทหารในบังคับบัญชาของฉันเหลือแค่คนเดียวที่ยังเสี่ยงชีวิตอยู่ที่แนวหน้า หลายปีมานี้นายเสียสละเพื่อประเทศชาติมามากแล้ว ไม่อยากมีชีวิตที่มั่นคงบ้างหรือ”

ชั้นชื่อจวินลูบถ้วยชาในมือโดยที่ไม่ได้พูดอะไร

หลินจิ้งมองเขาด้วยดวงตาฉายแววเข้าใจหลายส่วน “เป็นเพราะเรื่องฉางหยวนหรือเปล่า”

ชั้นชื่อจวินเยียบไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ย “ไม่ว่ายังไงก็ปล่อยหัวเสียเหนื่อยงัวไม่ได้ พวกเราอุตส่าห์รวบรวมเบาะแสทั้งหมดมาได้แล้ว เหลือแค่หุบตาข่ายเท่านั้น”

“แน่นอนว่าปล่อยไว้ไม่ได้” หลินจิ้งเข้าใจเรื่องนี้ดีกว่าใคร ในปีที่ผ่านมาแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของยาเสพติดที่เข้ามาในประเทศล้วนมาจากแก๊งค์ค้ายาข้ามชาติของหัวล้านเหียนหยาง พวกเขาทุ่มเทอย่างมากในการวางเส้นสายเพื่อจับคนกลุ่มนี้ให้ได้ในคราวเดียว

“แต่ฉันเคยบอกแล้วไงว่าภารกิจของนายมันจบลงแล้ว ต่อจากนี้ฉันจะให้ทีมสามมารับช่วงต่อ”

ชั้นชื่อจวินขมวดคิ้วเล็กน้อย “คนของทีมสามไม่คุ้นเคยกับสถานการณ์ฝั่งเซียหลัว ถ้าแหวกหญ้าไ้ทุ่งต้นก็คงยากที่จะเข้าใกล้หัวล้านเหียนหยางอีกครั้ง”

คราวนี้หลินจิ้งเยียบไป

ชั้นชื่อจวินจ้องมองหลินจิ้งโดยไม่แสดงสีหน้าใด “คุณรู้ดีอยู่แก่ใจว่าไม่มีใครในกองทัพบกเหมาะกับการภารกิจนี้มากไปกว่าผมอีกแล้ว”

หลินจิ้งเข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร ชั้นชื่อจวินเป็นสไนเปอร์ที่ยอดเยี่ยมที่สุดของหน่วยมิตบินตอานี้ และไม่มีใครจะเทียบเขาได้ ในหลายๆ

ภารกิจ สไนเปอร์ถือเป็นกุญแจสำคัญในการคุมสถานการณ์ ยิ่งภารกิจอันตรายก็ยิ่งต้องใช้สไนเปอร์ที่เก่งกาจ และเพราะเขามีฝีมือดี ดังนั้นเมื่อมีภารกิจยากๆ ทางกองทัพบึงมักส่งเขาไป

ชั้นชื่อจวินเองก็รู้ตัวดีว่า...เขาเป็นมีดบินที่เร็วที่สุด ด้วยเหตุนี้เขาจึงยืนหยัดอยู่ที่แนวหน้ามาโดยตลอด

หลินจิ้งนวดหว่างคิ้ว “อย่าเพิ่งพูดเรื่องนี้เลย นานๆ ที่นายจะกลับมาพักผ่อนให้สบายเถอะ จริงลี ยังจำผู้หญิงคนที่ฉันเคยเล่าให้ฟังได้ไหม ที่ส่งรูปให้นายในวีแชต คนที่ทำงานในโรงพยาบาลของเพื่อนพี่สะใภ้ นาย”

มือที่กำลังถ้วยชาของชั้นชื่อจวินเกร็งขึ้นเล็กน้อย “...จำได้ครับ”

“สุดสัปดาห์นี้เธอว่างพอดี ไปเจอหน่อยเถอะ”

ชั้นชื่อจวินเงิบไปสองวินาที “...ไม่ดีกว่าครับ”

หลินจิ้งง้างมือจะตีเขา “เจ้าเด็กนี้ อย่ามาทำขายหน้าแถวนี้ ผู้หญิงคนนี้เก่งมาก แล้วก็สวยมากด้วย”

ส่ายกว่าเมื่อก่อนจริงๆ และดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นด้วย ชั้นชื่อจวินก้มมองใบชาในถ้วยโดยไม่พูดอะไร ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ นัยน์ตาสีดำจึงปรากฏรอยยิ้มจางๆ

หลินจิ้งเห็นเขานั่งเหม่อไม่ตอบจึงแค้นเสียง “อะไร คนที่พี่สะใภ้แนะนำายังไม่เข้าตานายอีกหรือ?”

ชั้นชื่อจวินตั้งสติก่อนจะถูมูก “...เปล่าครับ แต่สถานการณ์ของमतอนนี้ไม่เหมาะที่จะเด็ด”

หลินจิ้งตัดบทเขา “หยุดเพื่อเจอ ไปเจอกันดูก่อน คิดซะว่ามีเพื่อนเพิ่มอีกคน ก็ครั้งแล้วที่นายปฏิเสธฉัน นายไม่อายุแต่ฉันอายนะไวย”

ชั้นชื่อจวินเผยหน้ามองใบหน้าของหลินจิ้งโดยไม่พูดอะไร

หลินจิ้งถูกจ้องจนหนูลุก ก่อนพูดอย่างจริงจัง “ยังไงฉันก็เป็นผู้บังคับบัญชาของนาย สั่งให้ทำเรื่องแค่นี้ทำไมมันยากนัก? สองเรื่องนายต้องตกลงมาสักเรื่อง”

“...” ชันชื่อจวิน

“โอเค ตกลงตามนี้ละ” หลินจิ้งโบกมือ “เสาร์นี้นายหยุด ฉันวางแผนให้นายหมดแล้ว กลางวันไปกินข้าวกับเธอคนนั้น ส่วนตอนค่ำมาที่บ้านฉัน” หลินจิ้งตอบไล่เขา “พี่สะใภ้บอกว่าจะจัดงานเลี้ยงต้อนรับ ชวนพวกเจ้าเด็กชงกับบอว์ให้มาด้วยละ”

“...” ชันชื่อจวิน

วางแผนไว้เสร็จสรรพแล้วจะมาถามความเห็นเขาเพื่อ?

สถานที่นัดพบในวันเสาร์คือร้านอาหารญี่ปุ่นแห่งหนึ่ง แบ่งเป็นห้องเล็กๆ โดยมีม่านลึนกันให้ความเป็นส่วนตัวแก่ลูกค้า

เพื่อไม่ให้เสียมารยาท ชวีเสี่ยวหยางจึงแต่งตัวมานิดหน่อย และเพื่อให้ดูเข้าถึงง่ายสักนิด เธอจึงเลือกสวมชุดเดรสสีขาวแขนระบายแบบสาวหวาน และแต่งหน้าสไตล์เกาหลีที่ดูสดใสเป็นธรรมชาติ

เธอใช้เวลาให้พอดีแล้วไปยังสถานที่ที่นัดพบ แบบนี้ถือว่ารักษามารยาทและดูไม่รีบร้อนเกินไป แต่สิ่งที่ทำให้เธอประหลาดใจคือเขายังมาไม่ถึง ไม่ใช่พูดกันว่าทหารตรงต่อเวลาที่สุดหรรษาหรือ?

ทว่าชวีเสี่ยวหยางก็ไม่ได้คิดมาก บางทีอาจจะเกิดเรื่องระหว่างทางก็เป็นได้

สิบห้านาทีผ่านไป อีกฝ่ายก็ยังไม่ปรากฏตัว ก่อนหน้านี้พ่อสื่อของทั้งสองฝ่ายแลกช่องทางติดต่อกันไว้แล้ว ชวีเสี่ยวหยางคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะส่งข้อความไป

‘เข้าประตูมานอนอยู่ห้องที่สามนับจากฝั่งที่ติดผนัง’

ส่งข้อความเสร็จ เธอก็สั่งชาหนึ่งกาแล้วนั่งไถโทรศัพท์มือถือระหว่าง

รอ

ผ่านไปอีกสิบห้านาที ฝ่ายนั้นก็ตอบกลับมาแค่สามคำ

‘ใกล้ถึงแล้ว’

ชวีเสี่ยวหยางจ้องคำสามคำห้วนๆ บนหน้าจอโทรศัพท์มือถือแล้วยิ้มหยัน ถ้ามีเหตุสุดวิสัยจริง อย่างน้อยก็ควรอธิบายสักหน่อยไม่ใช่เธอ? เมื่อกันแบบนี้มันเป็นอะไร?

เวลาผ่านไปนาทีแล้วนาทีเล่า กระทั่งชาเขียวเซ่นชะในกาหมดลง ในที่สุดชวีเสี่ยวหยางก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป ดูเหมือนนิยามคำว่า 'ใกล้ถึง' ของชายหนุ่มคนนี้จะต่างจากคนทั่วไปมาก แม้เธอจะไม่เคยไปนัดบอดมาก่อน แต่การมานัดบอดสายหนึ่งชั่วโมง ไม่ว่าจะบังเอิญหรือจงใจก็มากเกินไปหน่อย

ขณะที่ชวีเสี่ยวหยางคิดจะส่งข้อความไปหาเหลียงเซ้าเหวินแล้วกลับทางเกยขึ้นลิฟต์ก็ปรากฏขึ้นนอกมานที่บังไว้ครึ่งหนึ่ง จากนั้นเจ้าของท่อนแขนยาวที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อก็เลิกม่านขึ้น

สิ่งแรกที่ชวีเสี่ยวหยางสังเกตเห็นยังคงเป็นดวงตาของเขา ดูบ่อน้ำเท่าไรคลั่นและลึกจนไม่เห็นก้นบึ้ง นัยน์ตาของเขาเป็นสีดำสนิทซึ่งหาได้ยากแม้กระทั่งในหมู่คนเอเชีย ทันทีที่สบตากับเขา เธอก็รู้สึกราวกับถูกมองทะลุ และรู้สึกเหมือนมีเหงื่อซึมบนแผ่นหลังอย่างบอกไม่ถูก

ความคิดแรกของชวีเสี่ยวหยางคือเขาดูดีกว่าในรูปถ่าย ใบหน้าเขาเรียวมาก รูปหน้าและเครื่องหน้าชัด ใบหน้าโดดเด่นโดยกำเนิด จึงไม่แปลกที่จะขึ้นกล้องขนาดนั้น ทว่าความคิดต่อมาก็คือหน้าตาดีแค่ไหนก็ไม่มีสิทธิ์ใช้มันรังแกคนอื่น

ตามนิสัยปกติของชวีเสี่ยวหยางก็คงเอ่ยปฏิเสธอย่างสุภาพและไม่อึดอัดไปแล้ว แต่พอคิดว่าเป็นีคือคนที่เหลียงเซ้าเหวินแนะนำมา แม้ไม่เห็นแก่หน้าภิกษุก็ต้องเห็นแก่หน้าพระพุทธรูป ริมฝีปากแดงสวยได้รูปจึงคลี่ยิ้ม “ชั้นชื่อจวิน? สวรรค์ค่ะ”

ผู้ชายคนนั้นยืนอยู่หน้าโต๊ะ หลับตาลงมามองเธอสองวินาที “สวรรค์ครับ ขอโทษที่มาสาย”

แต่กลับไม่มีคำอธิบายว่าทำไมถึงมาสายแม้แต่คำเดียว

ชั้นชื่อจวินสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร ชวีเสี่ยวหยางต้องเงยหน้าคุยกับเขาจนคอแทบหัก ความโกรธในใจเธอยิ่งเพิ่มขึ้น

ชั้นชื่อจวินนั่งลง หยิบเมนูขึ้นมาเปิดดูโดยไม่พูดไม่จา ไม่แม้แต่จะขยาดมองผู้หญิงที่รอเขามาหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ ตรงหน้า

เครื่องหมายคำถามค่อยๆ ปรากฏขึ้นเหนือหัวของชวีเสี่ยวหยาง เคยได้ยินว่าการนัดบอดก็เหมือนกับการไปเที่ยวสวนสัตว์ บรรดาสัตว์แปลกหายากล้วนได้พบเห็น ตอนนี่เธอได้รู้แล้วว่าไม่เกินจริงสักนิด!

คำด่าเป็นร้อยผุดขึ้นในใจชวีเสี่ยวหยาง ทว่ารอยยิ้มที่ใช้ตอนอยู่โรงพยาบาลยังคงประดับอยู่บนใบหน้า หากศัตรูไม่เคลื่อนไหว เธอก็จะอยู่เฉยๆ จะรอตัวผู้ชายคนนั้นจะนำทั้งสักแคไหน

ชั้นชื่อจวินเปิดดูเมนูจนหมดก่อนจะกดกริ่งเรียกบริการ

“...” ชวีเสี่ยวหยาง

ชายหนุ่มสั่งอาหารชุดใหญ่ออกไปรวดเร็ว จากนั้นก็ยื่นเมนูให้ชวีเสี่ยวหยาง

ชวีเสี่ยวหยางพยายามรักษารอยยิ้ม “ที่ส่งไปเมื่อกันนี้คือคุณกินคนเดียวหรือคะ”

“ครับ”

ครับ...ครับบ้างอะไรล่ะเจ้าปีศาจนี้

ชวีเสี่ยวหยางหันไปมองบริการ “เอารามาเมนูโรตีสี่หนึ่งชามค่ะ”

บริการเองก็ตกใจกับการสั่งอาหารกินคนเดียวของชั้นชื่อจวินอย่างเห็นได้ชัด ก่อนมองไปทางชวีเสี่ยวหยางด้วยแววตาเห็นอกเห็นใจ แล้วพูดกับเธออย่างอ่อนโยนเป็นพิเศษ

“ตอนนี้ร้านเรามีโปรโมชั่นพิเศษ ถ้าสั่งราเมนเป็นชุดจะได้รับวุ้นถั่วแดงกวนกับไอศกรีมมัทจะด้วยครับ”

แม้คนตรงหน้าจะทำให้ไม่เจริญอาหาร แต่ชวีเสี่ยวหยางชอบถั่วแดงและมัทจะมาก

ชวีเสี่ยวหยางกำลังจะเอ่ยปาก ขึ้นชื่อจวินกลับขัดจังหวะ “รุ่นแก้วแดง กวนกับไอศกรีมมันจะน้ำตาลสูงทั้งนั้น”

มาถึงจุดนี้ถ้ายังทนได้ ชวีเสี่ยวหยางคงต้องเปลี่ยนชื่อเป็นพระแม่ชวีแล้วละ

ชวีเสี่ยวหยางยิ้ม “ไม่เป็นไรค่ะ ฉันไม่กลัวอ้วน ปกติพวกเราทำงานหนักมาก เมื่อมีโอกาสดีควรให้รางวัลตัวเองบ้าง ฉันเอาชุดหนึ่ง ขอขอบคุณค่ะ” ขึ้นชื่อจวินมองเธออย่างครุ่นคิด “อ้อ”

หน้ากากยิ้มที่ชวีเสี่ยวหยางพยายามรักษาไว้ในที่สุดก็ค่อยๆ แตกออก อันที่จริงเนื่องจากการทำงานหนักเป็นเวลานาน รูปร่างของชวีเสี่ยวหยางจึงเรียกได้ว่าพอมมาก กระทั่งมั่วหลียังบอกว่าเธอควรเพิ่มน้ำหนักอีกหน่อยจะได้ดูเป็นผู้หญิงมากขึ้น แม่สายตาของชายหนุ่มยังคงเฉยเมยและไม่ได้มีท่าทีสว่งเกิน แต่ชวีเสี่ยวหยางก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเนื้อหมูบนตาชั่งที่รอคนมาเลือกสรรอย่างไรอย่างนั้น

ชวีเสี่ยวหยางพูดด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “คุณชั้น พวกเราไม่ได้สนิทกันนะค่ะ” ประโยคนี้บอกเป็นนัยว่า “พี่ชาย สติเนอะ ฉันจะอ้วนหรือพอมันก็ไม่เกี่ยวกับนายสักนิด!”

บริการสัมผัสบรรยากาศระหว่างทั้งสองได้อย่างชัดเจน หลังจัดออร์เดอร์เสร็จจึงเดินจากไปทันที ปล่อยให้สองคนที่ไม่ถูกชะตากันนั่งมองหน้ากันต่อไป

ตอนนี้ชวีเสี่ยวหยางคิดเพียงอย่างเดียวคือรีบกินรีบแยกย้าย แล้วค่อยไปรายงานอาจารย์เหลียง เพราะเธอหิวมากจริงๆ มือเขาก็กินไม่ได้กิน

ชวีเสี่ยวหยางคิดกับตัวเอง ไม่ว่าคุณัดบอดจะน่ารำคาญแค่ไหน ก็สู้ความวุ่นวายในโรงพยาบาลไม่ได้สักนิด เธอเห็นคลื่นลมในโรงพยาบาลมาจนชิน จึงยังรักษาความเยือกเย็นไว้ได้ อย่างไรก็ตามก็ไม่ได้พบกันอีก คิดเสียว่าเป็นการฝึกฝนจิตใจก็แล้วกัน

“ปกติคุณยุ่งมากหรือครับ”

ที่แรกซวีเสี่ยวหยางตั้งใจจะก้มหน้าก้มตากินอย่างเดียว แต่คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะเริ่มชวนคุยก่อน

“ยุ่งมาก ทำโอทีจนเป็นเรื่องปกติเลยคะ” ซวีเสี่ยวหยางสวมวิญญาณนักธุรกิจตัดสินใจพูดคุยกับเขาอย่างสุภาพ “คุณล่ะคะ? ได้ยินว่ากองทัพให้ความสำคัญเรื่องระเบียบวินัยมาก และควบคุมเวลาเข้มงวดมากเช่นกัน”

ชั้นชื่อจวินพูดเสียงเรียบ “ปกติผมกลับบ้านได้ปีละยี่สิบถึงสามสิบวัน ฉะนั้นหลังเราคบกัน คุณต้องปรับเวลาตามผม”

คำพูดสไตรล์มะเร็งชายแท้แข็งที่อรวรรกับแห่งเหล็กทำเอาซวีเสี่ยวหยางพูดไม่ออกไปครู่หนึ่ง ทว่าสีหน้าท่าทางจริงจังของเขาดูไม่เหมือนกำลังล้อเล่นอยู่แม้แต่น้อย

ผ่านไปครู่หนึ่ง ซวีเสี่ยวหยางก็เตือนเขาอ้อมๆ อีกครั้ง “พวกเราเพิ่งจะเจอกันนะคะ”

ชั้นชื่อจวินพยักหน้าอย่างไม่ใส่ใจ “ก็เลยต้องพูดให้ชัดก่อน คุณจะได้ไม่เข้าใจผิด พวกผู้หญิงไม่ชอบผู้ชายที่ไม่ตอบข้อความ ไม่โทร. หา ไม่ชวนไปเดทที่สุดไม่ใช่เหรอ? ตอนทำงานผมอาจจะไม่ติดต่อกันเลยสิบวันถึงครึ่งเดือน แต่ถ้าติดต่อก็ได้ ผมจะติดต่อกันไปเอง...”

“คุณชั้น!” แม้การพูดแทรกของคนอื่นจะไม่สุภาพ แต่ซวีเสี่ยวหยางทนฟังไม่ไหวอีกต่อไป “คุณคิดมากไปแล้ว คุณไม่ต้องติดต่ोजัน! ฉันเองก็ยุ่งเหมือนกัน!”

มือที่วางอยู่ใต้โต๊ะของซวีเสี่ยวหยางสั่นเล็กน้อย แม้เธอจะพยายามบอกให้ตัวเองอดทน ไม่ควรและไม่คุ้มที่จะโกรธ แต่กับมะเร็งชายแท้ระยะสุดท้ายแบบนี้ เป็นเรื่องยากที่จะไม่โกรธ เธอคิดผิดไปจริงๆ ผู้ชายคนนี้อันตรายยิ่งกว่าญาติผู้ป่วยที่ก่อเรื่องรบกวนเสียอีก

คำพูดอวดเก่งเห็นผู้หญิงเป็นเพียงเครื่องประดับทำให้ซวีเสี่ยวหยางอึดอัดเป็นอย่างมาก มันเป็นความอึดอัดจากภายในสู่ภายนอก จากจิตใจสู่ร่างกาย จุดเริ่มต้นที่เสียงซ่าเหวินหาญให้เธอมาจากความเป็นห่วงและ

ความโล่งใจ เธอไม่คิดสงสัยในสายตาของอาจารย์ แต่เห็นได้ชัดว่าคนแนะนำฝ่ายชายไม่น่าเชื่อถือ ไม่ก็คงเป็นมะเร็งชายแท้ขั้นสุดเช่นกัน ทว่าเธอไม่คิดจะบอกเรื่องเล็กๆ น้อยๆ นี่แก่เหลียงซ่าเหวินอยู่แล้ว คนเฒ่าคนแก่จะได้ไม่พลอยโกรธไปด้วย

เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ชั้นชื่อจวินพูดอะไรน่าตกใจอีก ชวีเสี่ยวหยางจึงหาข้ออ้างลูกออกมา “ฉันจะไปห้องน้ำ”

ชั้นชื่อจวินมองแผ่นหลังของหญิงสาวที่รีบลูกออกไปอย่างเงิบๆ นัยน์ตาสีดำปรากฏรอยยิ้มจางๆ

สิ่งที่เขาพูดกับชวีเสี่ยวหยางเมื่อครู่นี้เป็นเรื่องจริงครึ่งเท็จครึ่งสถานการณ์ของหน่วยที่เขาสังกัดอยู่ค่อนข้างพิเศษ จะได้หยุดหรือไม่ล้วนขึ้นอยู่กับภารกิจ สำหรับคนที่อยู่แนวหน้าตลอดอย่างเขา ทำงานทั้งปีถือเป็นเรื่องปกติ

ระหว่างที่ชวีเสี่ยวหยางหลบไปไถveyปั๊วหาความสงบอยู่ในห้องน้ำบริการก็ยกอาหารมาเสิร์ฟ

ร้านอาหารตกแต่งด้วยสไตล์ญี่ปุ่นทั้งร้าน แม้แต่พนักงานก็เป็นไม้จริง... เพราะเหตุนี้จึงมีปัญหา เมื่อใช้งานไปนานๆ จึงเกิดช่องระหว่างแผ่นไม้จากการขยายและหดตัวตามอุณหภูมิ

ขณะที่บริการกำลังเสิร์ฟอาหาร นิ้วเท้าก็บังเอิญเข้าไปติดในช่องขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือ...

อาหารจานใหญ่น้อยเจ็ดแปดอย่างบนถาดหนักมาก ดังนั้นเมื่อบริการเสียการทรงตัว ของทั้งถาดจึงเทไปทางชั้นชื่อจวิน...รวมถึงน้ำซุปรามาเนอร์ว่อนๆ ที่เพิ่งตักจากหม้อด้วย

จังหวะนั้นสมองของบริการว่างเปล่า ไม่ทันได้ตอบสนอง ในหัวมีเพียงสองคำคือ ‘จบเห่’

ตอนนั้นความสนใจทั้งหมดของเขาพุ่งไปที่ซามูราเเมน ไม่ทันสังเกตว่าชั้นชื่อจวินเคลื่อนไหวตั้งแต่เมื่อไร

แต่กว่าเขาจะได้สติ ชั้นชื่อจวินก็ยืนอยู่ข้างกายแล้ว มือข้างหนึ่งจับไหล่เขา อีกข้างหนึ่งถือถาดอาหารอย่างมั่นคง แขนของชายหนุ่มแข็งแรงมาก ถือถาดหนักๆ ด้วยมือเดียวได้สบาย ทั้งที่เขาต้องใช้สองมือถึงจะยกถาดได้ แต่พออยู่ในมืออีกฝ่ายกลับเบานัก ในฐานะผู้ช่วยด้วยกัน พลละกำลังที่ต่างกันทำให้เขาเกือเขินเล็กน้อย

หลังจากตั้งสติได้ บริกรก็รีบพูดอย่างลนลาน “ชะ...ขอโทษครับ ผมหมายถึงขอบคุณครับ! ขอบคุณ...เอ๊ะ...แขนของคุณผู้ชาย!”

ราเมนคุโรบุตะซามูไรให้ปริมาณเยอะ เดิมทีน้ำซุปรก๊อบจะล้นออกมาอยู่แล้ว พอสะดุดน้ำซุบบางส่วนจึงหกรดแขนของชั้นชื่อจวิน วันนี้เขาสวมเสื้อยืดแขนสั้นสีขาว เมื่อถูกน้ำซุปลวกท่อนแขนก็แดงเป็นปื้นทันที

ชั้นชื่อจวินวางถาดลงบนโต๊ะอย่างใจเย็น แล้วพูดเสียงเรียบ “ไม่เป็นไรครับ”

“แต่...แขนของคุณ...” บริกรจะร้องให้อยู่รวมร่อ หากว่าลูกค้ายืนนี้ร้องเรียน ลับดาห์นี่คงต้องทำงานฟรีแน่ๆ

ชั้นชื่อจวินก้มหน้าลงเล็กน้อย มองตรงไปยังดวงตาที่ยังฉายแววต้นตระกูลของบริกรแล้วพูดพลบใจ “วางใจเถอะ ไม่เป็นไรจริงๆ”

เขาลดประกายคมกริบในดวงตา แวตาก็อ่อนลงหลายส่วน กลืนอายแข็งเกร่งฟังพาได้แผ่ซ่านไปทั่วร่าง ชวนให้รู้สึกอ่อนใจอย่างบอกไม่ถูก บริกรตกตะลึง ผู้ชายคนนี้ได้แตกต่างจากคนหยิ่งผยองไม่เห็นหัวใครเมื่อครู่ลิบลับ

หรือว่าคนเราจะมีสองหน้า?

บริกรกลืนน้ำลายและยังคงเอ่ยขอโทษอย่างรู้สึกผิด “ขอโทษจริงๆ ครับ ผมขอมอบส่วนลดห้าสิบเปอร์เซ็นต์สำหรับอาหารวันนี้ให้คุณ ถ้าคุณต้องการอะไรเพิ่มเติมเรียกผมได้ตลอดนะครับ”

ชั้นชื่อจวินพยักหน้าอย่างสุภาพ “ขอบคุณครับ”

...

เมื่อซวีเสี่ยวหยางกลับมาจากห้องน้ำและเห็นอาหารวางเต็มโต๊ะ เธอก็โล่งอกทันที

ช่วงกินอาหารคงทำให้เขาเผลอปากได้บ้างละมั้ง

เธอเดินไปฝั่งตรงข้ามชั้นซื่อจวินแล้วนั่งลงเงียบๆ “ขอโทษที่ทำให้รอนานค่ะ”

ชั้นซื่อจวินเหลือบมองเธอ “คุณท้องไม่ดีเหรอ”

“...”

ซวีเสี่ยวหยางรู้สึกว่าการที่เพ็งจะสงบลงตีกลับขึ้นมาอีกครั้ง

ใครบ้างที่ทำให้ตัวนารังเกียจไม่เป็น ซวีเสี่ยวหยางพยักหน้ารับอย่างรำเริง “ใช่ค่ะ ท้องไม่ค่อยดี ทุกครั้งที่ไปข้างนอกเลยต้องคอยกลืนไว้เพื่อไม่ให้มันปูดป้าดอกออกมา แฮ่”

ชั้นซื่อจวินมองท่าทางกลัดกลุ้มเกินจริงของหญิงสาวเงียบๆ มุมปากยกขึ้นเล็กน้อย จากนั้นจึงหลุบตาลงและเก็บสีหน้า

ซวีเสี่ยวหยางตอกกลับไป ในใจก็รู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย จากนั้นความสนใจก็ถูกราเมนคุโรบุตะร้อนๆ ตรงหน้าดึงดูด กลิ่นหอมน่ากินของหมูผสมน้ำมันกระเทียมดำโชยเข้าจมูก น้ำซุปสีขาวขุ่นเข้มข้น นอกจากหมูคุโรบุตะ ซาซุขึ้นหยาสองชิ้น บนราเมนยังโปะหน้าด้วยหน่อไม้ดอง ถั่วงอก เห็ดหูหนูฝอย และไข่ต้มยางมะตูมตองโซยุที่เธอชอบที่สุด!

มีแค่อาหารอร่อยเท่านั้นที่ขาดไม่ได้! ส่วนหนุ่มหล่อ...ช่างมันเถอะ

ซวีเสี่ยวหยางคิดในใจก่อนจะเผลอเผลยหน้ามองชายหนุ่ม และบังเอิญปะทะกับสายตาของชั้นซื่อจวินที่มองมาพอดี ซวีเสี่ยวหยางจึงผงะไปเล็กน้อย

เมื่อชายหนุ่มจ้องมองโดยไม่พูดไม่จา ก็ทำให้อีกคนทำตัวไม่ถูกและเหวี่ยงขึ้นฝ่ามือได้ง่าย โดยเฉพาะดวงตาคู่นั้นที่ไม่ต่างจากบ่อน้ำลึกไร้ก้นบึ้ง หากไม่ระวังก็อาจจะตกลงไปในนั้น

ทว่าโชคดีที่ชายหนุ่มรีบถอนสายตา กลับ

ซวีเสี่ยวหยางถอนหายใจด้วยความโล่งอก แล้วก้มหน้าก้มตา

เพลิดเพลลินกับอาหารตรงหน้า

กินไม่ได้ไม่กี่คำก็นึกบางอย่างขึ้นได้ จึงเงยหน้ามองหาเครื่องปรุงรสที่ต้องมีทุกโต๊ะ โทการาชิเป็นผงปรุงรสเผ็ดที่นิยมใช้ในอาหารญี่ปุ่น และเหมาะสำหรับปรุงน้ำซุปรามenและอุด้งที่สุด

ขวดโทการาชิวางอยู่ด้านซ้ายมือของชั้นชื้อจวิน ชวีเสียวหยางไม่ยากรบกวนเขา จึงโน้มตัวไปหยิบเอง

ชั้นชื้อจวินเห็นการเคลื่อนไหวของเธอจากหางตา จึงส่งขวดเครื่องปรุงรสที่อยู่ใกล้มือให้เงยบๆ

ชวีเสียวหยางชะงักไปครู่หนึ่ง “...ขอบคุณค่ะ”

เดิมทีมือซ้ายของชั้นชื้อจวินวางอยู่ใต้โต๊ะ พอเขายกมือขึ้นมา ชวีเสียวหยางถึงได้เห็นว่าแขนเขาวมแดงเล็กน้อย

“แขนคุณ...โดนลวกหรือคะ” อย่างไรก็ตามก็เกี่ยวพันกับหน้าที่การงาน ชวีเสียวหยางมองปราดเดียวจึงเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

เธอจำได้ว่าตอนมาแขนของเขายังปกติดี...

เธอใจกระตุก “เพิ่งโดนลวกหรือคะ”

ชั้นชื้อจวินยื่นขวดเครื่องปรุงรสให้เสร็จจึกชักแขนข้างนั้นกลับไปซ่อนไว้ใต้โต๊ะดังเดิม

“ครับ เมื่อกี้ซาหกนิดหน่อย”

ด้วยสัญชาตญาณความเป็นหมอ ชวีเสียวหยางจึงอดเตือนไม่ได้ “คุณรีบไปล้างน้ำเย็นเร็วค่ะ...”

แม้ว่าแผลจะไม่รุนแรงแต่น่าจะปวดมาก คนปกติโดนน้ำร้อนลวกนัวยังปวดอยู่นานสองนาน แดงเป็นปื้นขนาดนี้ไม่ต้องพูดถึงเลย

ชวีเสียวหยางเหลือบมองสีหน้าของชายหนุ่มอย่างอดไม่ได้ ทว่าใบหน้าที่ติดกลับไม่มีท่าทีเจ็บปวดแม้แต่น้อย

นี่คือความอดทนของทหารหรือ?

ทนได้ก็ทนไป แต่ชวีเสียวหยางทนมองคนอื่นไม่ดูแลตัวเองแบบนี้ไม่

ไหว่ จึงพูดอีกครั้งอย่างอดไม่ได้ “คุณไปล้างน้ำก่อนเถอะค่ะ แล้วค่อยไปซื้อครีมทาแผลน้ำร้อนลวกมาทา ทนอยู่แบบนี้เดี๋ยวขึ้นตุ่มพองแล้วจะยิ่งปวด”

ชั้นชื่อจวินมองเธอโดยไม่พูดอะไร คลื่นอารมณ์บางอย่างแล่นผ่านนัยน์ตา แหวตจิ้งอ๋อนโยนขึ้นเล็กน้อย

เธอยังเป็นเหมือนเดิม กับคนที่ไม่ชอบก็ยังคงมีน้ำใจและมีความรับผิดชอบอย่างเท่าเทียม

ชั้นชื่อจวินไม่ปฏิเสธอีก จึงลุกไปห้องน้ำ

อันที่จริงที่เขາบอกว่าไม่เป็นไรไม่ใช่เพราะอวดเก่ง เขาประจำการอยู่แนวหน้ามานาน แผลเล็กแผลใหญ่ล้วนเคยเจ็บมาหมดแล้ว น้ำร้อนลวกแค่นี้เทียบกับบรรดาบาดแผลที่ได้รับจากสนามรบแล้วเรียกได้ว่าเล็กน้อยมาก

บางทีอาจเป็นเพราะอาหารน่าอร่อย หรืออาจเพราะความห่วงใยโดยไม่ตั้งใจของชวีเสี่ยวหยางที่ทำหน้าที่เป็นตัวเร่งปฏิกิริยา ครึ่งหลังของการนัดบอดจึงไม่ได้ทุกข์ทรมานเหมือนช่วงแรก ชวีเสี่ยวหยางยังคงกินอาหารของตัวเองเงียบๆ โดยที่ชั้นชื่อจวินเองก็ไม่ได้ชวนคุยต่อ

ชวีเสี่ยวหยางอดคิดไม่ได้ว่าตอนคนคนนั้นไม่พูดก็เงียบสงบดีเหมือนกัน

ขอบคุณความเงียบของชายหนุ่ม ชวีเสี่ยวหยางถึงได้เพลิดเพลินกับราเมนแสนอร่อยและของหวานที่เธอชอบได้อย่างเต็มที่ หลังอิมท้องชวีเสี่ยวหยางก็อารมณ์ดีขึ้นมาก ขณะที่เธอกำลังจะหาคำพูดสวยหรูมายุติการนัดบอดอันแปลกประหลาด ทว่าชายหนุ่มตรงหน้ากลับทำลายความปรองดองปลอมๆ นั้นลง

“หมอมชวี คุณมีธุระต่อไหมครับ”

เสียงไซเรนดังลั่นในใจชวีเสี่ยวหยาง จึงรีบเอ่ย “ที่โรงพยาบาลเกิดเรื่อง ฉันต้องกลับไปค่ะ”

ชั้นชื่อจวินเอนหลัง ก่อนเลิกคิ้วเล็กน้อย “ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องทำงานหนักขนาดนี้ เรื่องงานควรปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของผู้ชายนะคะ ผู้ชายไป

ทำงาน ผู้หญิงดูแลบ้าน ช่วยๆ กันจะได้ไม่เหนื่อย”

ชีวีเสียวหยางเอียงศีรษะเล็กน้อย และมองเขาด้วยสีหน้าที่เหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม “ช่วยๆ กันจะได้ไม่เหนื่อย อันนี้ฉันเห็นด้วย แต่ทำไมผู้หญิงถึงไปทำงานแล้วผู้ชายดูแลบ้านไม่ได้ล่ะคะ”

“แม่ผมบอก” ชันซื่อจวินตอบหน้าตาเฉย “ผู้หญิงควรเป็นแม่บ้านแม่เรือน”

รอยยิ้มจอมปลอมของชีวีเสียวหยางแข็งค้างอยู่บนใบหน้าอีกครั้ง

“...คุณชั้นล้อเล่นแล้ว”

ชันซื่อจวินมองเธอด้วยสายตาจริงจัง “ผมไม่เคยล้อเล่นครับ”

ชีวีเสียวหยางรู้สึกราวมูมปากและหางตาของเธอกำลังกระตุกอย่างควบคุมไม่ได้

คนคนหนึ่งช่างทำให้คนอื่น ‘เซอร์ไพรส์’ เสียจริง ภาพลักษณ์มะเร็งชายแท้ผสมลูกแห่งติดแม่ก็แปลกใหม่มาก หากทำทางแบบนี้ไม่ใช้การเสแสร้ง คนคนนี้นอกจากจะโสดเพราะไร้น้ำยาแล้ว ยังถูกलिขิตมาให้โดดเดี่ยวอีกด้วย

ชีวีเสียวหยางรู้สึกว่าจะไม่จำเป็นต้องเสียเวลากันอีกต่อไป เธอมองโทรศัพท์มือถือแล้วพูดตรงๆ “ขอโทษนะคะ ฉันคงต้องขอตัวกลับก่อน”

ชันซื่อจวินมองเธออย่างไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ “ฉันคุณหมอชีวกิจงไม่สนใจคำแนะนำของแม่ผม”

ชีวีเสียวหยางยิ้ม “ถ้าคุณยอมดูแลบ้าน ฉันจะลองพิจารณาดูนะคะ”

ชันซื่อจวินพูดเสียงเรียบ “อ้อ น่าเสียดาย ภรรยาที่ผมจะแต่งงานด้วยต้องผ่านด่านแม่ผมนะ”

พูดมาขนาดนี้แล้ว ชีวีเสียวหยางก็ไม่รังเกียจที่จะพูดตรงขึ้นอีกนิด “พูดตามตรง คุณไม่ใช่สเปกของฉันค่ะ”

ดวงตาของชายหนุ่มทอประกาย ก่อนจะค่อยๆ เผยรอยยิ้มยืเย่น “บังเอิญจัง คิดเหมือนกันเลยครับ”

บรรยาการตึงเครียด

ชวีเสี่ยวหยางกดกริ่งเรียกบริการ “เก็บเงินค่ะ”

บริการพูดอย่างสุภาพ “คุณผู้ชายท่านนี้ชำระเงินเรียบร้อยแล้วครับ”

“เอ่อ...” ชวีเสี่ยวหยางตกใจเล็กน้อย หันไปมองชั้นชื้อจวินโดยไม่
รู้ตัว

จ่ายไปตั้งแต่เมื่อไร? หรือจะเป็นตอนที่เขาไปเข้าห้องน้ำเมื่อกี้? เพิ่ง
นึกหน้าเขาไปหยกๆ แต่ก็ต้องมารับน้ำใจจากเขา มันไม่น่าอายไปหน่อยหรือ?

บริการถามอย่างอดทน “คุณผู้หญิงต้องการอะไรอีกไหมครับ”

ชวีเสี่ยวหยางรีบเอ่ย “ไม่แล้วค่ะ ขอบคุณนะค่ะ”

หลังบริการเดินจากไป ชวีเสี่ยวหยางรู้สึกแปลกๆ ในใจอย่างบอกไม่
ถูก และทำได้เพียงแสดงความคิดเห็นอย่างอึดอัดใจ “เราหารกันดีกว่าค่ะ
เท่าไรคะ จันโอนโนวีแซตได้ไหม”

เธอไม่อยากจะเกี่ยวกับผู้ชายคนนี้อีกต่อไป

ชั้นชื้อจวินมองเธอด้วยสายตาคลุมเครือ “ไม่ต้องครับ”

ชวีเสี่ยวหยางโพล่งออกมาโดยไม่รู้ตัว “ทำไมล่ะค่ะ”

ถามเสร็จเธอก็นึกเสียใจ และเป็นไปตามคาด วินาทีต่อมาเธอก็ได้ยิน
ประโยคล้างสมองจากปากของชายหนุ่ม

“แม่ผมบอกว่าอย่าให้ผู้หญิงจ่ายค่าอาหาร...”

โอเค เธอผิดเองที่ปากไว

ชวีเสี่ยวหยางหยิบกระเป๋าลูกขึ้นยืน ชายหนุ่มก็ลุกขึ้นยืนเช่นกัน ทั้ง
สองเดินตามกันไปที่ประตูร้านอย่างเงียบๆ

ทันใดนั้นคนด้านหลังก็ถามขึ้นอย่างไม่มีเหตุผล “ให้ผมไปส่งไหม
ครับ”

จังหวะและน้ำเสียงของคำถามนี้ให้ความรู้สึกเหมือนชายหนุ่มคิดอยู่
นานกว่าจะถาม มันต้องขนาดนี้เลยหรือ?

ชวีเสี่ยวหยางปฏิเสธอย่างเด็ดขาด “ขอบคุณค่ะ แต่ไม่ต้อง!”

เธอรีบเดินลงบันได ทว่าเดินไปไม่กี่ก้าวก็ยังคงรู้สึกอึดอัดใจไม่หาย จึงหันหลังเดินกลับขึ้นไปอีกครั้ง

ชีวีเสี้ยวหยางยืนอยู่บนบันไดชั้นที่สองนับจากสุดท้าย เงยหน้าสบตา กับชั้นชื่อจวิน เธอยืนอยู่ใกล้กับชั้นชื่อจวินได้กลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกเดซี่ จากหญิงสาว

ดวงตารูปผลซึ่งคู่สวยของหญิงสาวฉายแววเยื่อหยิ่ง ริมฝีปากแดง น้ำวาวราวกับเคลือบด้วยน้ำผึ้งบางๆ

ดวงตาของชั้นชื่อจวินจ้องมองที่ริมฝีปากแดงนั้นโดยไม่ตั้งใจ หัวใจ พลันเต้นไม่เป็นจังหวะ

จากนั้นริมฝีปากสีแดงเรื่อก็ขยับ “อย่าได้พบเจอกันอีกเลยล่ะ คุณ ชั้น”

...

ชีวีเสี้ยวหยางเดินเซตจากไป จึงไม่รู้ว่ชายหนุ่มยืนมองเธอจากไปอยู่ บนบันไดอย่างเงียบๆ

ทันใดนั้นเสียงโทรศัพท์มือถือก็ดัง ‘ติ๊ง’ ชั้นชื่อจวินก้มหน้าลง เห็น ข้อความจากวีแชต

มันคือชื่อยาทาแผลน้ำร้อนลวก

นิ้วของเขาคดไปที่ข้อความนั้นแล้วหนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนมุมปากจะยก ขึ้นเล็กน้อย เผยให้เห็นรอยยิ้มบาง

เสาร์นี้เป็นเวอร์ของมั่วหลี่ เธอเพิ่งกลับมาจากราวนด์เวิร์ด ก็เห็น ชีวีเสี้ยวหยางยื่นส่งยิ้มให้อยู่ที่ประตูห้องทำงาน “ฉันมาเอาเอกสารนิดหน่อย แต่ไม่ได้เอากุญแจห้องมานะ”

มั่วหลี่ขยี้ตาอย่างเกินจริง ก่อนจะปรีเข้ามา...คว่ำขามในมือเธอไป “โอ้แม่เจ้า! นี่แกผีเข้าหรือ?”

ชีวีเสี้ยวหยางยิ้ม “ไม่ต้องแย่ง มันเป็นของแกทั้งหมด”

หมั้วหลียังไม่ได้กินอาหารมื้อกลางวัน รู้สึกหิวจนตาลาย จึงหยิบขนมมาหนึ่งแก้ว เจาะหลอดแล้วดูดสามอึกใหญ่

“...ซาอุนั่น ของโปรดของฉัน! หยางหยาง แก่รู้ใจฉันจริงๆ”

“บอกแล้วไงว่าอย่าเรียกฉันแบบนั้น”

ทั้งสองเดินเข้าไปในห้องทำงาน หมั้วหลีเหล่ตามองซีเสี่ยวหยาง “จะว่าไป...ตอนนี้แกควรเด็ดกับหนุ่มหล่ออยู่ไม่ใช่เหรอ แล้วทำไมถึงกลับมาโรงพยาบาลได้ล่ะ”

เธอโคลงศีรษะพร้อมจุกปากที่เล่นที่จริง “บอกตรงๆ ถ้าแกยังทำงานแบบนี้ต่อไประวังจะขึ้นคานนะ งานวิจัยมีหนุ่มหล่อให้ดูหรือไง มีดผ่าตัดนอนเป็นเพื่อนก็ได้เหรอ”

พอได้ยินคำว่า ‘ขึ้นคาน’ ซีเสี่ยวหยางก็ตะบะแตกในที่สุด “งานวิจัยยังนำมองกว่าหนุ่มหล่อ มีดผ่าตัดก็ทำให้ฉันรู้สึกปลอดภัยมากกว่าผู้ชายด้วย”

หมั้วหลีได้ยินเรื่องน่าบางอย่างก็วางแก้วชาวมลง มองซีเสี่ยวหยางอย่างใจจดใจจ่อ “อ๊ย หัวร้อนแบบนี้ ไหนเล่าให้เจ้ฟังซิว่าเกิดอะไรขึ้น หนุ่มหล่อไม่ดีเหรอ”

ซีเสี่ยวหยางขบขันกับท่าทางขี้เมาท์ของเธอ และยกนิ้วชี้ขึ้นเสริมทำจริงจัง “ฉันสรุปให้สั้นๆ เปดคำ”

หมั้วหลีพยักหน้า “อาจารย์ซีพูดมาเลยละ ฉันล้างหูรอฟังละ”

“อวดดี หยาบคาย ลูกแห่ มะเร็งชายแท้”

“...” หมั้วหลี

“สุดยอดไปเลยใช้ไหม แกก็ไม่เคยเจอสัตว์หายากแบบนี้เหมือนกันละสิ!”

หมั้วหลีมองเธออย่างจริงจัง “เมื่อไหร่แกพูดไปสิบคำ”

“...แกโปกส์ผิดจุดแล้วอะ”

หมั้วหลีหัวเราะเบาๆ “ฉันเคยบอกไปแล้วไง หล่อขนาดนี้แต่ยังโสด มัน

“ไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลย ตอนนี่เห็นทีว่าเขาคงจะโสดเพราะไร้ตั๋ยจริงจัง”

ชวีเสี่ยวหยางโบกมือ ทำทางคล้ายเหนื่อยใจมาก “ฉันจะไม่ไปนัดบอดอีกแล้ว เสียเวลาแล้วยังเสียอารมณ์อีก”

มั่วหลิเดินเข้ามาตบขาเธอเพื่อปลอบใจ

“แล้วแกคิดจะอธิบายกับอาจารย์เสียงว่ายังไง”

ชวีเสี่ยวหยางนวดขมับ “อันนี้แน่นอนว่าฉัน...”

“บอกไปตามจริง?”

“ได้ยังไงล่ะ!” ชวีเสี่ยวหยางมองอีกฝ่ายอย่างไม่เห็นด้วย “ฉันจะบอกอาจารย์ว่านิสัยเข้ากันไม่ได้ อย่างไรก็ตามอาจารย์ก็หวังดี อีกอย่าง...การนิเทศคนอื่นลับหลังมันไม่ดี”

มั่วหลิพยักหน้า “ก็ตินะ ที่จริงฉันคิดมาตลอดว่าการนัดบอดไม่ค่อย...นั่นละ ถ้าสำเร็จก็ดีไป แต่ถ้ามันไม่สำเร็จหรือมีการฉีกหน้ากัน ครึ่งต่อไปถ้าได้เจอกันอีกก็คงอึดอัดน่าดู”

ชวีเสี่ยวหยางพูดอย่างเด็ดขาด “ไม่มีครึ่งต่อไปอีกแล้ว”

ทั้งสองมองหน้ากันแล้วยิ้ม

“ฉันคงไม่ช่วยขนาดนั้นหรอกนะ”

“มา จลองให้หัวหน้าชั้นของพวกเราที่รอดตายมาอีกครั้ง! แก้วนี้ฉันขอดื่มหมดแก้ว!” ฉินชงชูแก้วไวน์แดงพร้อมตะโกนอย่างภาคภูมิใจ

อวี่ไต้ที่อยู่ข้างๆ พินศอกใส่เขาแล้วพูดเสียงล่อใจ “ไม่พูดก็ไม่มีการหาว่าเป็นใบ้หรอก”

หลินจิ้งหัวเราะ “นิสัยชอบใช้สำนวนมั่วๆ ชีวิตนี้คงแก้ไม่หายแล้วละ”

ชั้นซือจวินพยักหน้าน้อยๆ “ชินแล้วละ”

คืนวันเสาร์หลินจิ้งจัดงานเลี้ยงที่บ้านจริงๆ อดีตสมาชิกทีมเหยี่ยวมารวมตัวกัน คนเดิมๆ ในบรรยากาศเดิมๆ

ฉีเยว่ยกขาหมูน้ำแดงกลิ่นหอมฉุยจานใหญ่มาวางบนโต๊ะ แล้วพูด

ยิ้มๆ “นานๆ ที่ทุกคนจะมารวมตัวกัน กินให้เต็มที่นะ”

ดวงตาของเงินซงเป็นประกายเมื่อเห็นชาหมูน้ําแดง “ชาหมูน้ําแดงของพี่สะใภ้อร่อยที่สุด!”

หลินจิ้งจับมือเธอ “ไม่ต้องทำแล้ว มากินข้าวเถอะ”

ฉีเยว่ตอบหลังมือเขา พร้อมบอกว่าเหลือตักซุ๊ปอีกอย่างใส่ซามก็เสร็จแล้ว

หลินจิ้งลุกขึ้นยืนแล้วกดไหล่ให้เธอนั่งลง “คุณกินเถอะ ผมไปตักซุ๊ปเอง”

ฉีเยว่ไม่ปฏิเสธอีกเลยนั่งลงตรงที่นั่งข้างเขา

เงินซงโคลงศีรษะพร้อมจุปาก “แต่งมาตั้งนานยังโชว์หวานกันอีก ไม่เห็นหิวหมาโสดตรงนี้นั่งร้อออ”

อวีไหยัดชาหมูใส่ปากเขา “กินข้าวอยู่แท้ๆ ยังปิดปากนายไม่ได้เลย”

เงินซงกัดชาหมูในปากคำใหญ่ แล้วเปลี่ยนเป้าหมายการนินทาไปที่ชั้นชื้อจวิน “จริงสิ เจ้าน้าน้าแข็ง วันนี้ไปนัดบอดมาไม่ใช่เหรอ เธอเป็นไบบ้าง เล่าให้พวกเราฟังหน่อยไหม?”

ชั้นชื้อจวินมองเขา “นายรู้ได้ไง?”

เงินซงรีบเอ่ย “เฮ้ เธอหน้าตาเป็นไง สวยหรือว่าซีเหร่ กลมๆ หรือแบนๆ...”

อวีไหย่คอกใส่เงินซงอีกครั้ง เงินซงปากไม่มีหูรอดจริงๆ ต่อหน้าคนแนะนำยังพูดพล่อยๆ ออกมาได้

“พี่สะใภ้ อย่าถือเลยนะครีบ”

ฉีเยว่ส่ายหน้า เธอชินกับนิสัยนี้ของเงินซงนานแล้ว

เงินซงเอ่ยย้า “เฮ้ เจ้าน้าน้าแข็ง ฉันถามนายอยู่นะ อย่าทำหูทวนลมสิเพีย!”

ฉีเยว่เองก็หันไปมองชั้นชื้อจวิน เธอเป็นตัวตั้งตัวเตีเรื่องนี่ จึงอยากฟังความเห็นของเธอด้วย

ชั้นชื่อจวินมองไวน์แดงในแก้ว จู่ๆ ก็นึกถึงท่าทางตอนพยายามระงับอารมณ์เพื่อรักษามารยาทของชวีเสี่ยวหยาง นัยน์ตาจึงปรากฏรอยยิ้ม

“ก็ดีครับ”

“ก็ดีหมายความว่ายังไง?” หลินจิ้งกลับมาพร้อมดื่มพักหมุ่ซามโต แล้วนั่งลงข้างฉีเยว่

ชั้นชื่อจวินรวบรวมความคิด แล้วอธิบายอย่างใจเย็น “เธอเป็นผู้หญิงที่ดี แต่ว่า...พวกเราไม่เหมือนกัน”

หลินจิ้งเอียงศีรษะมองใบหน้าสงบนิ่งของชั้นชื่อจวินแล้วถามต่อ “ไม่เหมาะตรงไหน?”

ชั้นชื่อจวินยกแก้วไวน์ขึ้นมาชนแก้วที่อยู่ข้างมือหลินจิ้ง “หัวหน้าไม่ต้องกังวลเรื่องของผมหรอกครับ”

ปกติแล้วหลินจิ้งคงปล่อยผ่าน ทว่าวันนี้หลินจิ้งดูเหมือนจะไม่ยอมพร้อมหรีตามองเขา “นี่ก็ได้ นั่นก็ไม่เอา เจ้าเด็กนั่นมันยังงี้ คิดจะมองหานางฟ้าหรือไง?”

ชั้นชื่อจวินถอนหายใจ วางแก้วไวน์แล้วหันไปมองหลินจิ้งอย่างจริงจัง “เหตุผล...คุณก็น่าจะรู้ ตอนนั้นผมไม่อยาก แล้วก็สมควรคิดถึงปัญหาส่วนตัว เพราะงั้นจะไปทำร้ายผู้หญิงเขาทำไมละครับ”

ทั้งสองจ้องมองกันเงียบๆ ต่างคนต่างมีความนัยบางอย่างในดวงตา ไม่มีใครยอมใคร

“เฮ้ ทุกคนรีบมากินหัวปลาราดพริกที่พี่สะใภ้ทำเร็ว เอาพริกไปคลุกข้าวอย่างเดียวนั่นก็กินได้ตั้งห้าชามแล้ว” จู่ๆ อวี๋ไห่ก็ตะโกนลั่น ทำลายบรรยากาศน่าอึดอัดบนโต๊ะ

เฉินซงทำตาโต “จริงหรือ?! ไหนนั่นลองบ้าง!!”

ฉีเยว่เองก็พูดไล่เกลี้ย “นานๆ พวกคุณจะได้มารวมตัวกันสักที มัวแต่คุยเรื่องไม่เป็นเรื่องไปทำไม วันนี้มากินดื่มมาสนุกกันดีกว่า!”

หลินจิ้งยอมต้องไว้หน้าภรรยา ฉะนั้นเขาจึงไม่พูดอะไรอีก แล้วเริ่ม

ลงมือกินอาหาร

ชั้นชื่อจวินส่งสายตาขอบคุนและขอโทษให้ฉีเยว่ ฉีเยว่ส่ายหน้าเบาๆ เป็นเชิงว่าไม่ต้องคิดมาก

หลังกินดื่มอิ่มหน้าสำราญ อวี๋ไห่และเงินชงก็แย่งกันไปล้างจาน หลินจิ้งพยักหน้าให้ชั้นชื่อจวิน

ชั้นชื่อจวินจึงลุกขึ้นอย่างรู้ตัวแล้วเดินตามเขาไปที่ระเบียง

ครั้งนี้ไม่ต้องรอให้หลินจิ้งเอ่ยปาก ชั้นชื่อจวินก็เปิดประเด็น “มีข่าวจากเซี่ยหลัวว่าเร็วๆ นี้อาจมีสินค้ายาลอตหนึ่งเข้ามาในประเทศ”

หลินจิ้งเฝ้ายามอยู่นานก่อนจะเอ่ย “นายคิดจะเคลื่อนไหวเมื่อไร”

“เดือนหน้า” ชั้นชื่อจวินก้มหน้าหัวเราะเบาๆ “ผมคิดว่าคุณจะต้องคัดค้านไม่ให้ผมไปเสียอีก”

หลินจิ้งเหลียวตามองเขาอย่างเยิ่นชา “รายงานข้ามหัวก็ทำไปแล้ว ฉันคัดค้านไปจะมีประโยชน์อะไร”

ชั้นชื่อจวินหลุบตาลง ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไร ผ่านไปครู่หนึ่งก็พูดเบาๆ “...ขอโทษครับ”

ความเงียบเข้าปกคลุมอีกครั้ง

หลินจิ้งมองเมฆฝนสีดำบนฟ้าแล้วถอนหายใจ “ตอนแม่ของนายจากไป นายปฏิบัติภารกิจอยู่ข้างนอก ไม่ได้กลับมาดูใจเธอเป็นครั้งสุดท้าย ฉันจึงรู้สึกผิดและเสียใจกับเรื่องนี้มาโดยตลอด”

ชั้นชื่อจวินเฝ้ายามไปครู่หนึ่ง “มันไม่ใช่ความผิดคุณ”

หลินจิ้งส่ายหน้า “คุณน่าจะบอกฉันว่าเธอมีความปรารถนาเพียงข้อเดียว”

“...” ชั้นชื่อจวิน

“เธอบอกว่านายเสียเลือดเนื้อหยาดเหงื่อเพื่อประเทศมาครึ่งชีวิต เธอภูมิใจในตัวนาย แต่เธออยากให้นายปลอดภัย ได้พบผู้หญิงดีๆ ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขในช่วงชีวิตที่เหลือ ฉันสัญญาว่าคุณน่าจะพอใจที่จะดูแลนายเป็นอย่างดี”

ชั้นชื่อจวินก้มหน้าลง ไม่พูดอะไร

หลินจิ้งหันไปมองเขา “คดีของหลัวเสียนหยาง ฉันมอบหมายให้นายได้ แต่นายต้องสัญญากับฉันว่า หลังเสร็จภารกิจครั้งนี้จะคิดเรื่องย้ายตำแหน่งอย่างจริงจัง”

ชั้นชื่อจวินเงยไปนาน ในที่สุดก็ตอบ “ครับ”

คืนนั้นชั้นชื่อจวินและอวีไ้พากันไปส่งเงินชงที่เมาแอ่กลับบ้านก่อน จากนั้นก็แยกย้ายกันกลับห้องพักในทีม

แสงจันทร์ส่องผ่านลูกกรงหน้าต่างลงบนพื้นทำให้ห้องของเขาดูเงียบเหงา สิ่งแรกที่ชั้นชื่อจวินทำเมื่อกลับถึงหอพักคือการหยิบกล่องหนังสือดำออกมาจากตู้เสื้อผ้าที่ล็อกอยู่

ปิ่นไรเฟิลชุ่มยิงสีดำที่ถูกแยกชิ้นส่วนนอนนิ่งอยู่ในกล่องหนัง รอการกลับมาของเจ้าของ

ชั้นชื่อจวินหยิบกระบอกปืนออกมาจากกล่องอย่างระมัดระวัง ทำทางอ่อนโยนราวกับปฏิบัติต่อคนรัก เขาใช้แปรงขัดปืนกับก้านทำความสะอาดกำจัดฝุ่นที่แทบจะมองไม่เห็น จากนั้นก็ชโลมน้ำมันลงบนชิ้นส่วนแต่ละชิ้นอย่างพิถีพิถัน

หลังเก็บปิ่นไรเฟิลเสร็จ เขาก็ถอดเสื้อคลุมออกแล้วเดินเข้าไปในห้องน้ำ...

ชั้นชื่อจวินยืนหลังตาอยู่ใต้ฝักบัว ละอองน้ำสาดกระเซ็นใส่ร่างกายที่เปียมไปด้วยสอร์โม่เนเพศชาย สายน้ำไหลคล้ายนิ้วมือของคนรัก ลูบไล้ไปตามกล้ามเนื้อที่ท้องแปดลูกสวยงาม สุดท้ายก็ผ่านไปยังรอยแผลเป็นที่ไม่สะดุดตาตรงบริเวณต้นขาด้านในของชายหนุ่ม

ตรงกลางของแผลเป็นมีลักษณะเป็นวงกลม ขณะที่รอบนอกเป็นแฉกคล้ายดาวกระจาย รูปร่างผลิบานราวกับดอกกุหลาบที่แอบเติบโตอยู่ในหัวใจ